

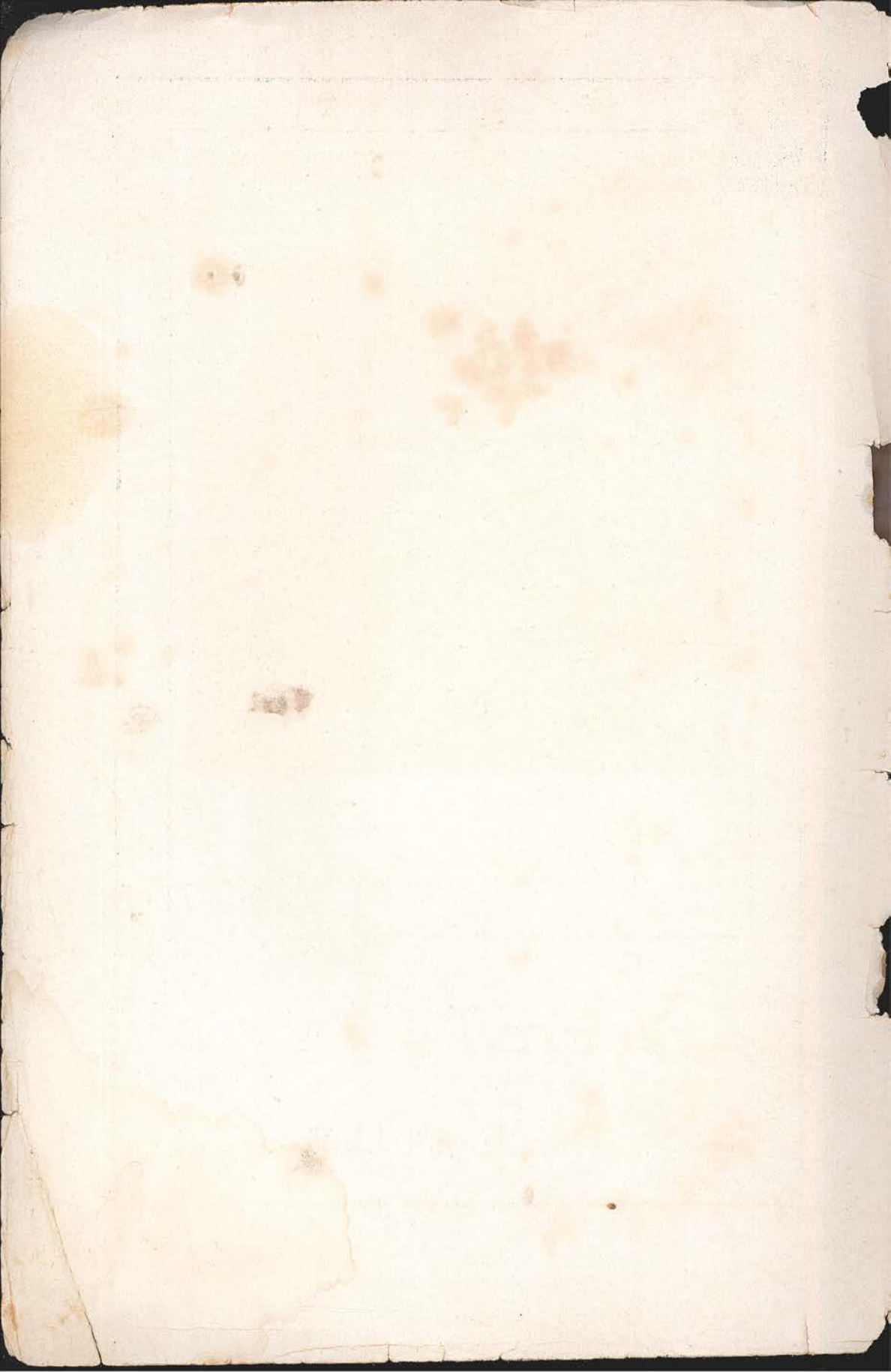
788.1
Hull

Beheersche 't lied de werkzaamheid uws levens.
(Rodenbach.)

Liederen

van Emiel Hullebroeck

LIEDEREN
VAN
EMIEL HULLEBROECK

Eerste reeks

O, GIJ ZONNIGE WONNIGE WERELD.

RENÉ DE CLERCQ.

Hoe stoeit nu der lente levensâm
Door woud en weide en veld!
Reeds slaat de lijster in bosch en braam,
De leeuwerik zingt met de boschvink saam;
O, gij zonnige, wonnige wereld!

Straks komt de Mei en het woud heeft saan
Zijn reuktent opgesteld;
Sneeuw witte wolken de lucht omgaan
En boomen en tronken vol rozen staan.
O, gij zonnige, wonnige wereld!

O jongens en meisjes, omkranst uw hoofd,
Ten dans om de linde gesneld;
Wat heden prijkt is morgen ontloofd
En het sneeuwt en stormt, eer 't één gelooft,
In de zonnige, wonnige wereld!

KERLINGALAND.

THEODOOR SEVENS.

Waar kerelen woonden,
Daar wonen we goed;
Daar golft op de voren
Het welige koren,
Daar weren de duinen den reuzigen vloed.
Kerlingaland, Gegroet!

Want de kerelen minden,
Bevrijdden dit land;
Ze steunden den standaard
En reddden den landaard,
Al leefden zij bij 'nen roggenen kant.
Kerlingaland, Gegroet!

Wat de kerelen wonnen,
Bewaren we vrij;
We haten wat valsch is,
Bestrijden wat valsch is,
Verschoppen den waan en de dwingelandij...
Kerlingaland, Gegroet!

Kerlingaland : land der oude Kerels van Vlaanderen.
Roggenen kant : boterham van roggebrood.
Walsch : Gallisch, Fransgezind.

MOOI GRIETJE.

GUSTAAF DE MEY.

Mooi Grietje staat op liefdewacht,
 Te middernacht, te middernacht;
 Ze tuurt aan 't open vensterkijn,
 Ver in den bleeken maneschijn.
 Mooi Grietje staat te middernacht,
 Op liefdewacht.

Het goede vol gezicht der maan,
 Staart Grietjen uit den hoogen aan;
 't Schijnt wel of om haar breeden mond
 Een mœelijtrek te lezen stond.
 Het goede vol gezicht der maan
 Staart Grietjen aan.

Mooi Grietje tuurt, mooi Grietje wacht;
 't Wordt later, later in den nacht;
 De mane pinkt haar deernis weg,
 Glijdt verder over haag en heg;
 De nachtuil krast een spottend lied:
 «Die arme Griet!»

SCHEIDEN.

WILLEM GIJSSELS.

Speleman, nu moogt ge zwijgen,
 Wilt ge wezen vroed;
 Ziet ge niet mijn boezem hijgen?
 Speleman, nu moogt ge zwijgen,
 Want ge speelt te zoet.

Tranen blinken in haar oogen;
 Ik schenk heur mijn hart
 Dat ze zal bewaren mogen;
 Tranen blinken in hare oogen.
 Scheiden, welke smart!

Kind, gij zult het trouw bewaren,
 Tot ik wederkeer;
 Bij u vreest het geen gevaren,
 Kind, gij zult mijn hart bewaren,
 Scheiden doet zoo zeer.

*Hoe menig liedje van de straat
 Dat veel te wenschen overlaat.*

LIEFDELIED.

WILLEM GUSSELS.

Waarom weenen de bloemen, van zaligheid zat,
 Elken morgend de blaadjes der kelken nog nat?
 Ze zien mij toch dwalen mistroostig alleen
 Langs den wegel, waar vroeger wij gingen
 [getwêen.

Waarom zingen de vogels nog immer hun lied?
 O! ze voelen de drukte mijns harten dan niet?
 Ze spelen en kwelen als vroeger en meer!
 Het is overal leutig al waar ik mij keer!

Waarom dartelt het windje nog vroolijk alom?
 Waarom klingelt het klokje zoo blijde, waarom?
 Ze laten mij loopen mistroostig alleen
 Langs den wegel, waar vroeger wij gingen
 [getwêen.

Het is winter daarbinnen, het woelt er zoo bang;
 In het diepste mijns harten zwijgt morgenge-
 [zang.

Komt, buldert orkanen, voort zonder gena!
 Want de liefde werpt doornen alom waar ik ga!

MOEDERKEN ALLEEN.

RENÉ DE CLERCQ.

Wie zal er ons kindeke douwen
 En doet het zijn moederke niet?
 Wie zal er zijn dekentjes vouwen,
 Dat 't schaarsch door een holleken ziet?

Refrein :

Kleine, kleine, moederke alleen,
 Douw douw douw derideine!
 Kleine, kleine, moederke alleen,
 Kan van uw wiegske niet schêen!

Wie zal naar ons kindeke kijken,
 Dien bleuzenden, stouten kapoen?
 Wie zal er zijn hemdekes strijken,
 Zijn haarken in krullekes doen?

Wie zou voor ons kindeke derven
 Heur laatste kruimelke brood?
 Wie zou er, wie zou er voor sterven
 En lachen op kind en op dood?

*Hij die geen liedje zingen kan
 Die moet er maar eentje fluiten.
 (W. Gijssels).*

Tweede reeks

WIEGELIEDJE

GUSTAAF DE MEY.

Lief kindekijn,
Lief kindekijn,
Uw moederken zit bij 't wiegeliijn,
Zingt liedekens zoet, zingt liedekens fijn;
Do, do doderidijn!
Ons kindeken braaf moet zijn.

Lief maagdelijn,
Lief maagdelijn,
Uw moederken waakt op 't zonnekijn;
Het zonneken stout, met speelschen schijn,
Do, do doderidijn!
Wil 's meidekens plaagster zijn.

Lief zoetekijn,
Lief zoetekijn,
Haast zal er mijn lieken uit gaan zijn;
Luik stillekens toe het oogeliijn,
Do, do doderidijn!
Lief zoeterke, zoeterke mijn.

MARIEKEN.

WILLEM GYSSELS.

Klein, klein Marieken,
Van waar komt gij toch van daan?
In het morgenkrieken
Bracht een zonnestraal u aan.
Moeder, die te droomen lag,
Vader, die de toekomst zag:
En gij hadt voor alle twee
Levensvreugd en zoetheid mée!

In den loop der tijden
Duurt het leven nōo een wenk;
Toch, welk hoog verblijden
Brengt zoo'n levensvol geschenk!
't Houdt een wijl de tijden stil,
Daar het hart niet verder wil
En alleen in vreugd verpoost,
Bij het kind dat lieflijk bloost!

Hoort het klein Marieken,
Met haar beste rokjes aan,
Gonzen als een bieken:
't Moet nu mee naar 't doopsel gaan.
't Doopsel is een wijs gerief,
't Maakt een zielken rein en lief;
Rein en lief voor alle twee,
Bracht het hoop in 't leven mée.

IN MIJN LIEFKENS HOVEKEN.

GUSTAAF DE MEY.

'k heb in mijn lievekens hoveken,
Gezaaid veel bloemekens fijn;
Die zullen aldra ontkiemen
Bij de eersten zonneshijn.
Ik zal ze met haar verzorgen
Als waren 't ons kinderkens teer,
Met waterken ze al begieten
Bij schroeiend zomerweer.

En als ze eens bloeien en geuren,
Dan zetten we ons zij aan zij
Midden de bloemekens allen,
En tellen moet ze met mij.
Dan zullen de zonen klinken,
Eén voor elk bloemelijn!
Och! ware de tijd al zoo verre...
En mochten er duizend zijn!

DE JONGENS ZEGGEN 'T AAN DE MEISJES.

LAMBRECHT LAMBRECHTS.

De jongens zeggen 't aan de meisjes,
Herzeggen 't hun, herzeggen 't honderd keeren.
De vlinders zeggen 't aan de rozen:
«Ik zie, ik zie u geren!»
Hoe dwaas, hoe nutteloos een woord, —
Maar toch, het zoetste dat men hoort.

De dichters zeggen 't aan de wolken,
De kindren willen 't aan hun poppen leeren,
Zij staamlen 't al van in hun wiegen:
«Ik zie, ik zie u geren!»
Hoe dwaas, hoe nutteloos een woord, —
Maar toch, het zoetste dat men hoort.

De golven zeggen 't aan den oever,
De vogels uiten 't in hun kwinkleeren;
De voetjes meenen 't onder tafel:
«Ik zie, ik zie u geren!»
Noem dwaas, noch nutteloos dat woord:
Och, 't is het zoetste dat men hoort.

*Vrienden, wij dienen het lied te loven
Gelijk een weldaad van hierboven,
Gelijk een milde zegen
Op ons wegen.*

(L. Lambrechts).

ALS 'T ZONDAG IS.

WILLEM GIJSSELS.

Des Zondags als de klokken
 't Begin der misse slaan,
 Dan komt het boerenmeisje
 Met léeren schoentjes aangegaan,
 Vol schoone manieren,
     Bom laderiere,
     Bom ladera!
 Z' is djent en pront en prontk zoo frisch
 Als 't Zondag is.
     Trala!

De kloefen mogen rusten
 Na 't wekendaagsche werk;
 Daarom ook gaat het meisje
 Zoo geerne naar de kerk, de kerk,
 Met linten die zwieren,
     Bom laderiere,
     Bom ladera!
 Ze bloost en blinkt gelijk vernis,
 Als 't Zondag is.
     Trala!

En oude kwenen kijken,
 Ze noemen het een schand,
 En knorren : Dat is zeker
 Een die haar netten spant, ja spant,
 Om kermis te vieren,
     Bom laderiere,
     Bom ladera!
 Met Pier of Wannes, na de mis,
 Als 't Zondag is
     Trala!

AAN U ALLEEN.

WILLEM GIJSSELS.

Geen avondwind en ruischt zoo zoet
 In 't stille van den tijd,
 Dat mijn gedacht iets anders doet,
 Dan zoeken waar ge zijt.
 Of hij op bloemen zegepraalt,
 Mij laat hij koud als steen :
 Ik denk aan u, waar gij ook dwaalt,
     Aan u, aan u alleen!

Geen starreken verleidt er mij;
 Ik zie uw oogenaar,
 Dat in mijn harte blinkt zoo blij :
 Dan zijt ge weder daar!
 Wanneer uw oog in 't mijne straalt,
 Geen afstand is er, neen :
 Ik denk aan u, waar gij ook dwaalt,
     Aan u, aan u alleen!

Geen kloksken klinkt er uit de vert
 Zoo vredig over 't land,
 Dat het een wijlken uit mijn hert
 Uw stille stemme bant.
 Wat ook zijne lieve klank verhaalt,
 Wij spreken steeds meteen :
 Ik denk aan u, waar gij ook dwaalt,
     Aan u, aan u alleen!

Jedere vogel zingt zooals hij gebekt is.

Djent : liefvallig.
 Kloefen : klompen.
 Kwenen : nijldige vrouwen.

Derde reeks

DE WIEGENDE MIJNWERKER.

LAMBRECHT LAMBRECHTS

Uw vader, lief kindje, zong zelden of nooit :
 Hij vond op zijn wegen geen bloemen gestrooid;
 Ellende was alles wat de aarde hem bood;
 Het leven, een worstlen voor 't karige brood.
 Maar gij doet hem zingen, gelijk hij 't vermag :

Tralalala! Tralalala!

Voor u zou hij zingen den godganschen dag!

Tralalala! Tralalala!

Veel beter voor u zal het leven niet zijn;
 Geen zonneken lacht in die donkere mijn,
 U wacht er hetzelfde worstlen voor 't brood;
 Van achter de klompen beloert u de dood.
 Toch zinge, mijn jongen, gelijk hij 't vermag.

Tralalala! Tralalala!

Voor u zou hij zingen den godslieven dag!

Tralalala! Tralalala!

HEMELSCH E LIEFDE.

RENÉ DE CLERCO

Hel is de liefde die licht in mij!
 Hel is de liefde, hemelsche liefde.
 Berg nu voor eeuwig de zon voor mij :
 Hel is de liefde, heller, dan zij!

Breed is de liefde die bruischt in mij!
 Breed is de liefde, hemelsche liefde.
 Dood nu de bronnen des levens in mij,
 Laat me de liefde en 'k leef er bij!

Sterk is de liefde die werkt in mij!
 Sterk is de liefde, de hemelsche liefde!
 Leg nu den last van een wereld op mij!
 Sterk is de liefde, ik draag hem blij!

*Wist iemand ooit als bijen wel
 Gezang met werk te paren?*

(M. WINTERS.)

HIJ DIE GEEN LIEDJE ZINGEN KAN

WILLEM GIJSSELS

Als ik wat laat naar huis toe kom,
 Begint mijn vrouw te kijken;
 Wat doe ik niet om haar gegrom
 Al spoedig heen te drijven!
 Ik zing een lied voor 't venster dan,
 Al trommelend op de ruiten:
 Hij die geen liedje zingen kan,
 Die moet er maar eentje fluiten!

Zoodra het onweer wat verzacht,
 Dan kom ik voor de pinnen:
 « 'k Heb u iets lekkers meegebracht;
 « Toe speel het lustig binnen!»
 En 'k krijg er zelf een stuksken van,
 Om 't vreeverbond te sluiten:
 Hij die geen liedje zingen kan,
 Die moet er maar eentje fluiten!

Het kindje paaien is een last:
 Men zou er bij vergrijzen!
 Ik neem den kleinen bengel vast
 En laat hem biezebijzen,
 Of geef bij 't lied van « Ruiters Jan »,
 Hem papken van beschuiten.
 Hij die geen liedje zingen kan,
 Die moet er maar eentje fluiten!

Een broksken boter of wat vet
 Op onze roggen stuiten,
 Naast 't werkzaam vrouwken, altijd net,
 Weert de armoe bij ons buiten.
 Zoo leef ik als een zalig man,
 Tot ik mijn ooggen sluite:
 En wie mijn lied niet zingen kan,
 Die moet het dan maar fluiten!

Vóór de pinnen: vóór den dag.
Biezebijzen: woelig spelen.
Stuiten: boterhammen.

OP KERSTDAG.

RENÉ DE CLERCO.

Het klinkt e klee klee klokske
 Te nacht.
 Het vliegt e wit wit vlokske,
 Zoo zacht,
 En menschen gaan, en mantels gaan,
 Met lappen en met kappen aan.
 Adeste!

De kandelaars en keerskes
 Zien vroom
 Op 't kindeke, van tweerskes
 Op stroo.
 En nauwlijks terdt, die nader terdt,
 Dat 't kindeke niet wakker werd.
 Adeste!

Geen andere geruchtjes,
 Hoe kleen,
 Dan asemkens en zuchtjes
 Alleen...
 Tot, hel getaald en hoog getaald,
 Een stemmeke uit den hemel daalt:
 Adeste!

Adeste: eerste woorden van een Latijnschen kerkzang; beteekent: weest aanwezig.
Vroom: vroolijk.
Van tweerskes: dwars over.
Terdt: treedt.
Helgetaald, hooggetaald: met helle, hooge stem.

MARLEENTJE.

WILLEM GIJSSELS

Ik pakte dat Marleentje al bij der hand :
 Marleentje, Marleentje vond het plezant ;
     Ze liet zich leiden
     Langs groene weiden.
 Och ! wat zijn er toch meisjes in 't land !
 Als mijn Marleentje, Marleentje, Marleentje,
     Zoo is er maar eentje !

Ik kuste dat Marleentje op haren mond :
 Marleentje, Marleentje vond dat gezond ;
     Ze zou niet geren
     Zich tegenweren.

Och ! wat loopen er meisjes hier rond !
 Als mijn Marleentje, enz...

Ik trouwde met Marleentje, niet lang nadien :
 Marleentje, Marleentje werd geern gezien.
     Dra zong mijn vrouwken
     Een douwriedouwken.

Ja, er zijn er veel schooner misschien !
 Als mijn Marleentje, enz...

Ik wilde dat Marleentje niet sterven kon :
 Marleentje, Marleentje is mijne zon.
     Want viel ik zonder
     Ik ging ten onder.
 Geen meisje wie ik mijn harte nog jon.
 Als mijn Marleentje, enz...

Geren : graag.

Douwriedouwken : wiegeliëdje.

KERMISLIED.

HUBERT MELIS.

Als 't kermis wordt, als 't kermis wordt
 In 't land van Rupelmonde,
 Dan komen de schippers terug naar huis,
 Van uren in het ronde ;
 Dan wordt de blijde trom geroerd
 En 't beste bier geschonken ;
 Er wordt geflikkerd en gedanst,
 Gezongen en gedronken.
 Van klepper klapetter van klep klep klep,
 In 't land van Rupelmonde,
 Eén kermis maar in heel het jaar,
 En drinken is geen zonde

Dan kiest de schippersmaat zijn lief
 En doet ze lustig draaien ;
 En wie niet stram is en niet stijf,
 Hij moet zijn beenen zwaaien.
 Een aardig lief, een kermislied,
 Een lief voor twee drie dagen,
 Toe, neem dat lief, dat aardig lief,
 Ze zal niet beter vragen.
 Van klepper klapetter van klep klep klep,
 In 't land van Rupelmonde,
 Eén kermis maar in heel het jaar,
 En dansen is geen zonde !

Maar als het laat en later wordt,
 Dan gaan ze in stil gefluister,
 De wegen langs, de dijken langs,
 In eenzaamheid en duister.
 Dan neemt hij 't lief in zijnen arm
 En zegt haar wondre dingen ;
 En wat hij vraagt en wat zij zegt...
 Dat zal ik morgen zingen.
 Van klepper klapetter van klep klep klep,
 In 't land van Rupelmonde,
 Eén kermis maar in heel het jaar,
 En kussen is geen zonde.

Rupelmonde : dorp langs de Schelde, waar de Rupel zich in de Schelde stort.

Vierde reeks

HET BOORLINGSKEN.

WILLEM GIJSSELS.

De waterman met 'n mutseken,
Een mantelmutseken aan,
Bracht ons een aardig dutseken,
In busselken gedaan.
Nu mag ik weer do-deinen,
Aan 't wiegsken van de kleine:
Do, do, kindeken, do!

Het wipte door het vensterken,
Het venster van ons hert;
En 't wierp er in een gensterken,
Dat vuur van vreugde werd!
Nu mag ik weer do-deinen.
Het liedje na refreinen:
Do, do kindeken, do!

Ik vezel graag het veuzeken,
Het veuzeken: Dodo,
Voor 't wichtje met zijn neuzeken
En mondje bleuzend rôo.
Nu mag ik weer do-deinen,
Geen kriekskén blinkt zoo reine.
Do, do, kindeken, do!

Hoe valt me dat kapoeneken
Zoo krek naar mijnen zin.
Het streelt ons als een zoeneken
Van 't zonneken der min.
Ik mag zoo graag do-deinen
Aan 't wiegsken van de kleine.
Do, do, kindeken, do!

RING-KING.

RENÉ DE CLERCO.

Hoort gij dien ronk van ijzer,
Ring-king?
Nu luider en dan lijzer,
Ring-king?
't Is in die smisse, ring-king-king,
Dat ik te vrijen ging.

Het aambeeld spuwde gensters,
Ring-king;
Een meisje wiesch de vensters,
Ring-king;
En ik vergat den ring-king-king
Al om dat lieve ding.

Ik volgd' haar in de kamer,
Ring-king;
Daarnevén viel de hamer,
Ring-king;
Haar vader smeedde, ring-king-king
Zijn dochterken 'nen ring.

Hij smeedd' hem, dat hij vaste,
Ring-king;
Op mijnen vinger paste,
Ring-king;
En dat er, met 'nen ring-king-king
Zijn dochterken aan hing.

Nu dicht ik voor mijn vrouweke,
Ring-king;
Een aardig douw-douw-douwke,
Ring-king;
Ea zie, 't is van den ring-king-king
Dat ik haar wieglied zing.

Dutseken: bloedje.

Busselken: luren, windsels.

Gensterken: vonkje, sprankeltje.

Vezel: neurie.

Veuzeken: vooisje, deuntje

Kriekskén: kleine kreek of kers.

Ronk: gonzende, zware nagalm.

Lijze: stil, zacht.

Gensters: vuursprankels.

MOEDERTAAL.

WILLEM GIJSSELS.

Zoo frisch als geuren opwaarts gaan
 Uit stroom en woud en veld,
 Zoo komen uit der ziele grond
 Mij klanken opgeweld.
 Ze kiemen in het reinst gevoel,
 Waar 't leven uit gewordt :
 De moederliefde, die in mij
 Het leven heeft gestort!
 Geen woord in weeklacht of gebed,
 Niets innigs dat mij boeit,
 Tenzij de taal die moeder sprak
 Van mijne lippen vloeit!

O stemme die alléén bestaat,
 Die met mijn volk ontstond;
 De liefde legt ge in mijne borst,
 De waarheid in mijn mond.
 Al waar ik uwen klank verneem
 Daalt vrede in mijn gemoed;
 Daar snoert gij in een broederband
 Een volk van 't zelfde bloed!
 Uw schoonheid hebt ge mij vertrouwd,
 Die mij in drift ontstak :
 Ik eer, ik min u bovenal,
 O taal die moeder sprak!

MIJN KLEEN, KLEEN DOCHTERKE.

RENÉ DE CLERCO.

Gelijk een daske zijt ge dik,
 Gelijk een kwartelke van kwik,
 Gelijk een moorke soms zoo zwart,
 Mijn kleen, kleen dochterke, mijn hart!

Maar nu gewasschen ze daar zit,
 Daar is geen engelke zoo wit,
 Daar is geen lammeke zoo zoet,
 Mijn kleen, kleen dochterke, mijn bloed!

Ik hef ze op de okselkes omhoog,
 Ik zie een sterreke in elk oog
 En voor mijn armoë word ik blind,
 Mijn kleen, kleen dochterke, mijn kind

*'t Is buiten kijf een zeldzaam man
 Die zonder stem goed zingen kan.*

DOOR WEL EN WEE.

HERMAN BROECKAERT

Zegt ge : « ga langs hier, langs hier! »
 Of zegt ge « ga langs daar! »
 Ik stap ik uit mijn weg geen zier,
 Ik stap en 'k weet ik waar!
 Op! mijn herteken! in de vrêe!
 Op! door wel en wee!
 'k Hoor u wel praten, maar 'k houd me dom!
 'k Houd me dom!
 'k Ga mijnen weg en... zie niet om!

Zegt ge : « Wel! hoe streng hij ziet! »
 Of zegt ge « Losse bol! »
 'k En laat daarom mijn glaske niet
 Noch houd mijn pijpken hol
 Op! mijn herteken! in de vrêe!
 Op! door wel en wee!
 't Is of te recht of het is te krom,
 't Is te dom,
 'k Lach in mijn vuist en... zie niet om!

Zegt ge : « Zie die liefdevent! »
 Of zegt ge : « minnestreel! »
 Ik ben die woordjes lang gewend,
 Ze steken me in de keel!
 Op! mijn herteken! in de vrêe!
 Op! door wel en wee!
 'k Heb ik mijn Lieveke en 'k houd me dom,
 'k Houd me dom,
 'k Heb ik haar hertje en... zie niet om!

SPELDEWERKSTERSLIED.

G. DE VISSCHERE.

Het zonneken rijst,
 Het klokje slaat vijf,
 Daar binnen, wat gaat er zoo snel?
 De boutjes die vliegen
 Gezwind door elkaar,
 De vingers spinnen
 Een weefsel zoo klaar,
 Er over en heen
 Gletsen,
 Kletsen
 De boutjes dooreen.
 En 't gaat er zoo geestig en vreugdig,
 En 't klinkt er zoo luimig en jeugdig :
 De kantjes uit Vlaandren men koopt ze alom,
 Van wippe, de wippe, de bom!

Het zonneken brandt
 Het klokje slaat twaalf,
 Daar binnen, het werken valt stil.
 De boutjes die rusten
 Met spelden en schaar,
 En liggen te soezen,
 Getast op elkaar.
 Met kwettrend gedruisch
 Stappen,
 Trappen
 De meisjes naar huis.
 En 't gaat er... enz.

Het zonneken duikt,
 Het klokje slaat acht,
 Doch binnen en hoort men het niet.
 De boutjes die wippen
 Nog altijd op maat,
 De vingers tasten
 Naar spelden en draad;
 Er over er heen
 Klotsen,
 Botsen
 Nog boutjes dooreen.
 En 't gaat er... enz.

Vijfde reeks

NOORDZEE.

EMMANUEL HIEL.

Wie kust er zoo driftig der duinen zand!
Wie klotst er zoo blij, zoo juichend aan ons
[strand!

Wie geeft er ons zout in het bloed
En moed in het krachtig gemoed?
Hoezee! Dat is de Noordzee!
De zee van Nederland!

Wordt ze ooit door de vijanden aangerand,
Dan walst, rood van bloed, haar zilveren
[golvenbrand.

Wij weren de vijanden af,
Of zinken met hen in het graf.
Hoezee! der wilde Noordzee!
De zee van Nederland!

IN 'T KLAVERGROEN.

GUSTAAF DE MEY.

In het klavergroen,
Vol van zonneschijn,
Weg in middagdut,
Ligt een maagdelijn.
Komt een plaagsche snaak
't Weegsken langs gegaan,
Blijft voor 't slaapsterkijn
Zinnend, stillestaan.
Plukt een purpertros
Uit de klaverpracht,
Over blooten hals
Laat hem glibbren zacht.
Onder 't kittelspel
Poesle meid ontwaakt,
Merkt den driesten snaak
Die ze kriewelraakt,
Zit op één, twee, drie,
Recht in 't klaverbed,
Toorn... maar heeft haar toorn
Dra van kant gezet.
Thans, bij schaterlach,
Klinkt in 't klavergroen
Gil op gil en gil
Zoen op zoen en zoen!

Booze lieden zingen niet.

(GOETHE-TOLLENS.)

Walst : danst.

Kriewelraakt : kittelt.

SLAPE ZACHT.

KAREL CASTEELS.

Slape zacht, mijn lieveke lief,
 Zoeteke zoet.
 Vouw uw handjes, lieveke lief,
 Zoeteke zoet.
 Zeg den Heer uw avondg et.
 Lieveke lief, Lieveke zoet.
 Goede nacht, slape zacht!
 Moeders liefde houdt de wacht!

Woel zoo niet, mijn lieveke lief,
 Zoeteke zoet.
 'k Dek u beter, lieveke lief,
 Zoeteke zoet.
 Bij zoo'n kou doet dat wel goed
 Lieveke lief, Lieveke zoet.
 Goede nacht, slape zacht!
 Moeders liefde houdt de wacht!

Wil niet weenen, lieveke lief,
 Zoeteke zoet.
 Moeder blijft nog, lieveke lief,
 Zoeteke zoet.
 Want 't is moe die waken moet.
 Lieveke lief, Lieveke zoet.
 Goede nacht, slape zacht!
 Moeders liefde houdt de wacht!

Sluimer vrij, mijn lieveke lief,
 Zoeteke zoet.
 Al is rustig, lieveke lief,
 Zoeteke zoet.
 Kindje door mij zelf gevoed,
 Lieveke lief, Lieveke zoet.
 Goede nacht, slape zacht!
 Moeders liefde houdt de wacht!

'T LIEDEKE VAN DEN SCHILDER.

HERMAN BROECKAERT.

Ik weet, ik weet een huizeke,
 Mijn Lieveke lief,
 Een lachend kleurig kluizeke
 Voor ons gerief.
 Een deurken en twee vensterkes,
 Een stil gedoen,
 Het blikkert door de bladerkes,
 Zoo blank in groen:
 Daar in den velde,
 Daar aan de Schelde,
 Kom met uw potjes en pannekes, hee!
 Kom met uw schilderke mee

Daar leven wij zoo zoetekes
 En vroolijk in vree;
 Daar past voor uwe voetekes
 Een blommenspree;
 En 't meezeke en het merelke
 En de nachtegaal,
 Het kwedelt en het vedelt er
 In dichterstaal;
 Daar in den velde, enz.

We tieren er lijk boomekes
 In bloeiende kracht.
 Bij zalig zoete droomekes
 En liefdemacht.
 Ons kiekskes geven eiers en
 Ons schaapje melk;
 Een koeksken en een pappeken
 Is goed voor elk;
 Daar in den velde, enz...

En drijft daar langs het waterke
 De kinderkeschuit,
 We kiezen ons een « praterke »
 Het joligst uit;
 Een keirelken, een schilderken
 Uit 't Scheldeland,
 Een keirelken volbloedig en
 Van Vlaamschen trant!
 Daar in den velde, enz...

Blommenspree : bloemensprei, bloemtapijt.

Kwedelt : kweelt.

Vedelt : op de vedel spelen (figuurlijk gebruikt hier).

MIJN LIEVEKE.

HERMAN BROECKAERT.

Welzeker, ik hoor ze geren
Ali!

De veugelkes kwinkeleeren
Alo!

Is 't dat ze kwedelen, swatelen, piepen,
Is 't dat ze fluiten of kirren of kriepen,
Stillekeszoetig of luid geschal!

'k Hoore ze geren
Aan 't kwinkeleeren,

Maar... 'k hoore mijn Lieveke liefst van al!

Welzeker, ik hoor ze geren,
Ali!
De dichters in hooge sferen,
Alo!

Dichten ze en doen ze de windekes ruischen,
Dichten ze en doen ze de storremen buischen,
Rustig geprevel of wild geknal!

'k Hoore ze geren
In hooge sferen,

Maar... 'k hoore mijn Lieveke liefst van al!

Welzeker ik hoor ze geren.
Ali!
De meidekes zoet mij fleeren,
Alo!

Rozeke, Laureke, Betteke, Mietje,
Fieneke, Lotteke, Liezeke, Grietje,
Meidekes mollig en lustigmal,

'k Hoore ze geren,
Mij lustig fleeren,

Maar... 'k hoore mijn Lieveke liefst van al!

VAN DEN ZANGER.

RENÉ DE CLERQ.

Ik ook ben een zanger en boven 't gemeen,
Al klinkt er mijn lied in het wilde;
En zoo ik zinge, zoo zingt er niet één
In gansch de gevleugelde gilde.
't Is koekoek, en ringtjing, en tierliere, hoor!
De vogelkens fluiten me voor!

Ik leer mijne liedekens achter het land:
Ze hangen in 't koren te ruischen.
Ze waaien als wind, en ze laaien als brand,
Lijk hagel, zoo buien ze en buischen.
't Is koekoek, en ringtjing, en tierliere, hoor!
De vogelkens fluiten me voor!

Ik zing voor het werk en het spel en den dans,
En drink er mijn pint en mijn droppel.
Ik zing voor de vrouwen, ik zing voor de mans,
Maar liefst voor een blozenden koppel.
't Is koekoek, en ringtjing, en tierliere, hoor!
De vogelkens fluiten me voor!

Hup! Knechten en meiden! Hup! Rept er uw
En doet er een sprong in het wilde: [been
Uw zanger, hij is er wel boven 't gemeen,
Zoo goed als de beste der gilde.
't Is koekoek, en ringtjing, en tierliere, hoor!
De vogelkens fluiten me voor!

Geren : graag.
Swatelen : neurien.
Kriepen : kreunen, zachtjes klagen.
Buischen : tempeest maken.
Fleeren : vleemen, vleien.

Zesde reeks.

DE BIETEBAUW.

RENÉ DE CLERCQ.

Kleine, kleine stouterik,
zoudt ge moeder tergen?
Wacht, ik zal hem roepen, ik,
uit de zwarte bergen.
Grijp, grap, grimmeland,
zonder lip of zonder tand,
grijp, grap, grauw!
de bietebauw!

Hoor hem, met zijn berenkop,
op de deuren bonzen.
Krak! hij kruipt een zolder op,
oei, oei, oei, den onzen!
Grijp, grap, grimmeland,
zonder lip of zonder tand,
grijp, grap, grauw!
de bietebauw!

Recht naar bedde komt hij, boe,
riekt aan de gordijne,
doe maar zeere uw oogjes toe,
of ge ziet de zijne!
Grijp, grap, grimmeland,
zonder lip of zonder tand,
grijp, grap, grauw!
de bietebauw!

Neen, neen, neen! Naar buiten, beest,
om de stoute knapen;
Moeders kind is braaf geweest,
kan zoo schoone slapen.
Douw, douw, kindje douw;
zwicht u voor den bietebauw.
douw-douw-dijn;
en zoete zijn!

HEMELHUIS.

RENÉ DE CLERCQ.

Door mijn woning
Speelt een zonnig licht.
'k Voel me een kleinen koning
In mijn grooten plicht:
Vrouw en kind te schragen
Op mijn sterke jeugd,
En ze hoog te dragen
In mijn vreugd.

Daar, op 't schouwke,
Prijkt mijn eenig kruis.
Wees mijn engel, vrouwke,
Wees mijn hemel, huis.
Wees mijn stoutste roemen,
Wees mijn zoetste troost,
Frissche levensbloemen,
Krachtig kroost.

O mijn kindren!
Graaggebroken brood!
Zou 't geluk vermind'ren
Waar de last vergroot?
Zou men armoe lijden
Om een mondje meer?
Och, waar menschen strijden,
Helpt de Heer!

Bietebauw : boeman.
Zeere : snel, vlug.

LIEFDEWANDELING.

GUSTAAF DE MEY.

En toen ze in de gaarde kwamen,
 Al wat er gebekt was zong;
 Daar klonk een getjilp en een fluiten,
 Eén juichtoon van oud en jong!
 Toen ze in de gaarde kwamen....

En toen ze drevelden verder,
 Langs struiken vol wondergeur,
 Hoe forsijg walmden de aromen
 Uit al dat gebloei en gefleur!
 Toen stil ze drevelden verder....

Maar zij, ze'n roken de aromen
 Noch hoorden de vogelen niet,
 Want ze horkten met volle zielen
 Naar een machtiger tooverlied:
 Het lied van hun smachtende liefde!

Drevelden : schoven.
Horkten : luisterden.

LAPPER KRISPIJN.

RENÉ DE CLERCO.

De schoentjes gaan er met paren,
 En jammer, de menschen ook.
 't Verstand komt niet voor de jaren.
 De liefde? Wat vuur en wat rook
 Ach, wisten 't de vliegende gaaien,
 Ze werden 't vrij leven niet moe;
 Ik zitte mijn schoentje te naaien,
 En trekke mijn draadje toe.

Hoe groeide uit dat lustige Grietje,
 Die knorrighe dolle katijf?
 Een lief als een hemelbietje,
 En nu, zoo een duivelig wijf!
 Vandaag al de winden aan 't waaien,
 En morgen noch ba noch boe.
 Ik zitte mijn schoentje te naaien,
 En trekke mijn draadje toe.

Wat heb-je aan die pinten, die pijpen?
 Neem liever een druppel, een dop!
 Ei, moet-je dat elsen weer slijpen?
 Jeës-Christus, wat eeuwig geklop!
 Ik mag me noch roeren noch draaien,
 't Is al verkeerd wat ik doe.
 Ik zitte mijn schoentje te naaien,
 En trekke mijn draadje toe.

Nu zit ze de passie te preeken
 Bij Anneken van den gebuur.
 En lapper! geen woordje te spreken,
 Is 't eten te zout of te zuur.
 Straks komt ze mij kozen en aaien,
 Of zoeken naar bezem of roé,
 Ik zitte mijn schoentje te naaien,
 En trekke mijn draadje toe.

Weet iemand - daar valt mij alwe der
 Dat schoenmakersraadselken in -
 't Verschil tusschen wijven en leder?
 Voor mij is het klaar gelijk tin.
 De wijven zijn vellen van haaien,
 En leder is vel van de koe.
 Ik zitte mijn schoentje te naaien,
 En trekke mijn draadje toe.

Gaai : meerkol, hier gebruikt voor jongman.
Pint : halve liter.
Elsen : els.

VÓÓR 'T KANTKUSSEN.

RENÉ DE CLERCO.

Losjes, losjes, losjes,
 Vliegen doen de klosjes,
 Van den eenen kant,
 Naar den andren kant.
 Vrouwkes komen vragen :
 Wie zal dat kantje dragen?
 Het liefste kind, het Koningskind,
 Het liefste kind van 't land!

Zachtjes, zachtjes, zachtjes,
 Reizen ons gedachtjes,
 Van den eenen kant,
 Naar den andren kant.
 Kan er iemand peizen,
 Waar die gedachtjes reizen?
 Naar 't liefste kind, naar 't Koningskind,
 Naar 't liefste kind van 't land!

Losjes, losjes, losjes,
 Kinders gaan als klosjes,
 Van den eenen kant,
 Naar den andren kant.
 Kinderkens der armen,
 Wie reikt er u zijn armen?
 Het liefste kind, het Koningskind,
 Het liefste kind van 't land!

VAN 'T KOSTERKEN.

HERMAN BROECKAERT.

« Zeg, kosterken, zeg, waarom vrijt-de gij niet?
 Dan troost u een lieveken in 't verdriet!
 Zeg! Kosterken? »
 - « Ik heb er, ik heb er tot vrijen geen lust,
 Foei, foei, en laat me gerust!
 Ik bidde mijn paternosterken,
 Ik bidde! » zei dat kosterken!

« Zeg, kosterken, zeg, waarom kust-de gij niet?
 O! Wist gij de vreugde die 't kussen biedt!
 Zeg! Kosterken? »
 - « Ik heb er, ik heb er tot kussen geen lust,
 Foei, foei, en laat me gerust!
 Ik bidde mijn paternosterken,
 Ik bidde! » zei dat kosterken!

« Zeg, kosterken, zeg, waarom trouwt-de gij niet?
 O! Wist gij hoe Liezeke U geren ziet!
 Zeg! Kosterken? »
 - « Ei, vind er schoon Liezeke in 't kosterken
 O! O! Nu leef ik gerust! [lust?
 Adieu! mijn paternosterken!
 We trouwen! » zei dat kosterken!

« *Luid op, gij Vlaamsche liederzang!*
Waar blijft gij met 't schoon weer zoo lang? »

(GUIDO GEZELLE.)

Zevende reeks

'T KINDEKE SLAAPT.

HERMAN BROECKAERT.

Dertele vliegjes, o laat uw grillekes!
 't Kindeke slaapt...
 't Kindeke met zijn roze billekes,
 Midden de lochting, (stillekes! stillekes!)
 't Zonneke look zijn oogjes toe,
 't Kindeke nu van spelen moe,
 't Kindeke slaapt...

Moederke breit het een beste mutseke,
 't Kindeke slaapt...
 Vaderke vraagt : « waar is ons prutseke ? »
 't Sluimert zoo wel nu, 't blozerig dutseke!
 Vaderke, ga niet al te dicht,
 't Kindeke mocht ontwaken licht...
 't Kindeke slaapt...

DE VERHUIZENDE MEID.

LAMBRECHT LAMBRECHTS.

Te Laren wil ik niet wonen :
 Daar zijn de bazinnen te kwaad ;
 Te Weert zou ik liever wonen :
 Daar zijn ze wat beter van aard.
 Me dunkt, daar zong ik den heelen dag,
 Tra-la-la-la! Tra-la-la-la!
 Daar wierd mijn leven een schaterlach!
 Tra-la-la-la! Tra-la-la-la!

Te Laren wil ik niet wonen :
 Daar staat maar een huis of vier ;
 Te Weert zou ik liever wonen :
 Daar brouwen ze lekker bier.
 Me dunkt, enz...

Te Laren wil ik niet wonen :
 Daar stuiven de straten van 't zand ;
 Te Weert zou ik liever wonen :
 Daar staan ze met rozen beplant.
 Me dunkt, enz...

Te Laren wil ik niet wonen :
 Daar vond ik niet wel mijn gerief ;
 Te Weert zou ik liever wonen :
 Daar had ik spoedig een lief!
 Me dunkt, enz...

De Leeuwerik wil zingende den Hemel binnen.

Dertel : dartel.
Lochting : tuin.

Laren, Weert : plaatsnamen in Limburg, die door andere
 mogen vervangen worden.

VLAAMSCH KERMIS.

RENÉ DE CLERCQ.

Bezem uit! 't Is Kermis!
 Knechten, meiden, vrouwen, mans,
 Heel de bonte zwerm is
 Lustig aan den dans.
 Een ander groep aan tafel
 Eet visch en worst en wafel,
 Oudwifje schinkt,
 Oudventje drinkt,
 Oudliedje deunt en klinkt :
 Ha!
 Niets zoo leutig-fraai en frisch
 Als bezemboerekerremis!
 Niets zoo leutig-fraai en frisch
 Als 't Vlaamsche leven is!

Zonder wufte poeders,
 Zonder valsche lok in 't haar,
 Schoon gelijk uw moeders
 Over dertig jaar,
 Mijne blonde, ronde deernen,
 Blauwe oogen lijk lanteernen,
 Een mond beroosd,
 Een wang die bloost,
 Een borst die zuchtjes loost.
 Ha!
 Niets... enz...

Kerels, kloek als eiken,
 Roode guit en bruine kwant,
 Treden voor en reiken
 Kluchtig u de hand.
 Nu draven lijk de veulens!
 Nu draaien lijk de meulens!
 Tot dat ge hijgt,
 Terneder zijgt,
 En warme kussen krijgt.
 Ha!
 Niets... enz...

Trouwt en kweekt ge kindren,
 Wordt ge van den ouden tijd,
 Komt geen jonkheid hindren,
 Als ze speelt en vrijt.
 Oudmoederke en oudmanneke,
 Kruipt dichter bij het kanneke,
 En drinkt verheugd,
 Op al dat deugt,
 Op oude en jonge jeugd!
 Ha!
 Niets... enz...

Bezem uit : steekt allen den bezem aan uw woning
 (oud-vlaamsch gebruik dat nog in sommige dorpen
 voortleeft.)

BRIEF UIT VLAANDEREN.

THEO BRAKELS.

Mijn zoeterik, om u te schrijven
 Sloop ik op onzen zolder stil,
 Want moeder alles weten wil,
 En dan is 't weer lawaai en kijven.
 Zij borg den inktpot, maar geen nood,
 'k Schrijf met mijn eigen bloed, mijn Fielken,
 En zoo mijn woord komt warm en rood,
 Van uit mijn zielken.

Och, moeder, zeg ik, maak geen smarte
 Want 'k min den rijksten vent van 't land;
 Zijn oogen zijn als diamant,
 Ivoor zijn tanden, goud zijn harte.
 Hij is zoo mild dat moe hij maait
 Het goede graan dat andren eten,
 En met een kusje is hij gepaaid
 En 't leed vergeten.

Mijn kerel, 'k zie u met uw hoedje,
 Den knapzak op, de getten aan,
 Nog op dien zwarten spoorrein gaan
 En zwaaien nog een laatste groetje...
 Ik ging naar huis met veel verdriet...
 Die Fransche meisjes zijn veel mooier!
 Nu lach ik... Hij verstaat ze niet,
 Mijn harteschooier!

En als ik wanten zit te stikken,
 Terwijl de zonne buiten stookt,
 Dat heel den kouter gloeit en kookt,
 Ik denk: « Nu staat mijn duts te pikken. »
 En dat men zooveel franschmans vindt,
 Die hijgend in die helle zwoegen,
 Niet voor 't gezin dat hem bemint,
 Maar voor de kroegen.

Die droeve dingen doen mij schrikken!...
 Moet zoo ik naar mijn kooitje gaan?
 Mijn keerske dat gelijkt een traan,
 Het sloorke staat er van te snikken...
 — « Ei! Vrees niet dat mijn leeuw bezwijkt,
 « En bij hem heeft de kroeg geen kansen... »
 't Lief keerske dat een hart gelijkt
 Gaat aan het dansen!

'k Moet gauw wat nieuws u overmaken :
 Dat Truïke trouwt met lange Nant,
 Dat weer een huis is afgebrand
 En dat... en dat ik nu ga slapen.
 'k Droom altijd van die schoone dreef
 Waar laatst wij wandelden, mijn vriendje,
 Toen ge me noemdet wat ik bleef :
 Uw trouw Katrientje!

Niemand vergeet het lied, dat eens zijn moeder zong.

(PROF. L. A. DOBBELSTEEN.)

Getten : Beenstukken.
 Kouter : akker
 Duts : bloed, sukkelaar.
 Stoor : sukkel.

Franschman : benaming welke men in Vlaanderen
 geeft aan de werklieden welke naar Frankrijk
 trekken om er den oogst af te doen.

JEZUS MOEDER.

RENÉ DE CLERQ.

– Jezus, zoete vriend,
 Hebben wij verdiend
 Zooveel liefde en smarten?
 Kent de wereld toch,
 Kent haar boosheid nog,
 Kent de koude harten.
 Hard als de krib, hard als het kruis.
 Hard voor kind en broeder!

– Mensch, mijn goede vriend,
 Ja, gij hebt verdiend
 Al mijn liefde en smarten.
 Ken de wereld toch,
 Ken haar goedheid nog,
 Ken haar warme harten.
 Had er een haard, had er een huis,
 Had er mijne moeder!

DE KWIKSTAART.

LAMBRECHT LAMBRECHTS.

Daar riep een kwikstaart op de schuur :
 « Kivik!
 Kom uit, vriendin! Kom uit, gebuur!
 Kivik! »
 Hij sloeg zijn staartjen op en neer
 En kwinkeleerde keer op keer :
 « Kivik! kivik! kivik! »

Katrijntje kwam in 't venster staan :
 « Kivik! »
 Lowietje sprak haar vriendlijk aan :
 « Kivik!
 « Nu wijkt de winter op den duur :
 « Daar zit een kwikstaart op de schuur.
 « Kivik! Kivik! Kivik! »

– « Katrijntje, nu ontdooit mijn hart!
 « Kivik! »
 – Lowietje, nu verdwijnt mijn smart!
 « Kivik!
 – « Nu zal weldra de lieve Mei
 « Ons lokken naar de groene wei.
 « Kivik! Kivik! Kivik! »

– « En lokt een andre Mei ons uit,
 « Kivik! »
 « Dan zijn we bruidegom en bruid,
 « Kivik!
 « Dan zijn we drie in plaats van twee,
 « Een jonge kwikstaart schuifelt mee!
 « Kivik! Kivik! Kivik! »

Achtste reeks

Gelegenheidsliederen

HUWELIJKSLIED.

A. V. BULTYNCK.

Hand in hand en zij aan zij betreden
 't Levenspad, met geurig groen beplant;
 Ongeruimd en met uw lot tevreden,
 Saamgesnoerd in heil'gen liefdeband :

Volge die zegen
 U alom,
 Lach' hij u tegen,
 Uit kruid en blom,
 Op uwe wegen,
 O Bruid en Bruidegom!

Lief en leed steeds met elkander deelen,
 Samen zijn één hart en ééne ziel;
 Zalvend zoet elkanders wonden helen,
 Juichen saam om 't heil dat elk beviel :

Make dit streven
 't Doelwit uit,
 Dat in uw leven
 Alles omsluit,
 Wat heil kan geven,
 O Bruidegom en Bruid!

Moogt gij steeds met dankbaar hart ontvangen
 Elk geschenk dat U den Hemel biedt,
 Waardoor gij uw innigst zielsverlangen
 Voor elkaars geluk bevredigd ziet!

Strale de zonne
 Hel en klaar,
 Van vreugd en wonne
 Op 't jeugdig paar;
 Vloeie de bronne
 Van Heil voor Hem en Haar!

EERSTE-COMMUNIELIED.

LAMBRECHT LAMBRECHTS.

Gij mocht hem eindlijk dan zien rijzen,
 Den blijden dag van uw verlangen!
 Gij mocht uw God, uw Zaligmaker,
 Dan in uw juichend hart ontvangen!

Refrein :

Bid voor uw ouders, voor uw vrienden :
 Dat God hun zege moge geven!
 Gij zijt nu rein gelijk een engel :
 Blijf, blijf een engel heel uw leven!

Geen mensch kan 't zoet mysterie peilen :
 God liet zijn goude hemelzalen,
 Om voor een kind, zijn nietig schepsel,
 Met al zijn liefde neer te dalen!

Refrein :

Wil God nu reine wederliefde
 En eeuwig trouwen dank bewijzen :
 Zijn hartebloed kwam u verkwikken,
 Zijn edel dierbaar vleesch u spijsen!

Refrein.

VERJARINGS LIED.

LAMBRECHT LAMBRECHTS.

Wij komen juichend U omringen,
Want 't is de dag van uw patroon.
Ons loflied roept ons aller vreugde,
Ons aller wenschen door de woon!
Gij hebt het leven ons geschonken,
Met liefde uw zwaren plicht vervuld,
Ons voorgelicht en voortgeholpen,
O, met een eindeloos geduld!

Refrein :

Dat U de Heer nog menig jaar
Den zegen van het leven spaar!
Zijn vrede zij uw zoetste loon,
Een zonnige ouderdom uw rijkste kroon!

Gij hebt ons wee in slaap gezongen,
Ons traantjes lachend weggekust,
Ons vroom de handen leeren vouwen,
Bij 't werk ternauwernood gerust.
Gij hebt de zaden van het goede
Doen kiemen in ons jonge borst.
Gij hebt het vergeten en vergeven,
Wanneer ik U bedroeven dorst!

Refrein.

Gij hebt geleden en gestreden
Om ons tevredenheid te zien,
U willig 't zuurste brood gesneden
Om ons het zoetste lot te bien.
Hoe graag wij U vergelding bieden,
Vergelden kunnen wij het niet!
Maar eeuwig zullen wij 't gedenken :
Dat zweren we in ons plechtig lied!

Refrein.

EERSTE MISSELIED.

ODILO HANSENS.

Uit grauwgrijzen toren zong 't feestlied der kerk
Met jub'lende klokken, in 't blauwgrijze zwerk ;
Uit breed open poorten, langs dreunenden drempel,
Daar stroomde muziek en gezang uit den tempel,
En 't altaar ginds diep, onder donkere vout,
Het glansde zoo hemelsch van licht en van goud.

Wij hebben U vriend, naar dien Thabor zien gaan,
Met stralende blikken aan 't altaar zien staan ;
Uw gloria drong als een feestlied ten hoogten,
De wierook steeg walmend ter heilige bogen,
Als, bevende priester, gij 't goddelijk brood,
Voor 't eerst aan uwe ouders ter zegening boodt.

Uw ouders dan zagen het kindeken weer,
Dat 's morgens en 's avonds zoo leutig en teer
Aan vader en moeder het kruisken kwam vragen,
Dat lijden en ziekte lijk allen moest dragen ;
Dat nu op de hoogten van 't priesterdom leeft,
En zelf nu aan de ouders zijn zegening geeft!

Zwerk : hemeltent.

Vout : gewelf.

Thabor : berg in Syrië, waar Christus zich verheerlijkt
aan drie Apostelen toonde. Hier : altaar.

JUBELLIED.

HERMAN BROECKAERT.

Den zetel nadert, lieve bloedjes,
 (1) { Daar de weerde } man }
       { Daar het weerde paar } vrouw } in troont;
 Met uw bloempjes, met uw groetjes,
 { Hem }
 { Haar } uw hulde en eer betoond!
 Hun

Laat hem hooren
 In uw koren :
 « Rein als deze bloempjes zoet
 Bleef uw harte, wees gegroet! »

Den zetel nadert, meisjes, knapen,
 { Wees } hij } niet den weg u voor,
       { zij }
 Wezen ze u den niet voor,
 Daar ligt zielernst te rapen
 't Pad der deugd { zijn }
                   { haar } leven door?
                   { hun }

Laat dies hooren
 In uw koren :
 « Dank u voor uw les en leer,
 U, ons bake, lof en eer! »

Den zetel nadert, mannen, vrouwen,
 { Ziet, de weerde licht en weent,
   { Ziet, het paar nu licht en weent,
   Van genot, bij 't stil aanschouwen,
   Van uw scharen, blij vereend,
       Bij 't aanhooren
       Onzer koren,
   Van ons zoetsten zegezing :
   « Spare U God nog jaren lang! »

LIEFDADIGHEIDSLIED.

LAMBRECHT LAMBRECHTS.

Stoot geen grijsaard van uw drempel,
 Stoort hij, kermend, uw festijn;
 Geeft, rijke heeren, rijke burgers, geeft!
 Biedt den man een beker wijn!
 In uw hart zal hooger weelde zwellen,
 Malscher koren zal u tegenwellen,
 Geeft, rijke heeren, rijke burgers! Geeft!

Rijst een moeder voor uw venster,
 Kil als marmere van de vorst;
 Geeft, rijke juffers, rijke dames, geeft!
 Rukt de perels van uw borst!
 De engelen zullen u hun zusters noemen,
 En uw wangen borgt gij liever bloemen!
 Geeft, rijke juffers, rijke dames! Geeft!

Lokt uw kerstboom 't arme knaapje,
 Loert het in uw gouden zaal,
 Geeft, rijke kindren! 't is uw broertje, geeft!
 Plukt de zware takken kaal!
 In de lelieperken van uw droomen
 Zullen duizend vogels kweelen komen!
 Geeft, rijke kindren! 't is uw broertje! Geeft!

Sluit den schooier op uw boezem,
 Kust hem christlijk welkom!
 Geeft, Jezus leert het! Jezus loont het! Geeft!
 Schud uw beugel rinklend om!
 De almoes baart den gever nieuwen zegen,
 Spoedig zal zijn beugel zwaarder wegen!
 Geeft! Jezus leert het! Jezus loont het! Geeft!

(1) De eerste variante is voor een man, de tweede voor eene vrouw, de derde voor een paar.
 Weerde : waardige.

Negende reeks

KONINGINNELIED.

LAMBRECHT LAMBRECHTS.

Ons landjen heeft een koningin,
 Die schoon is als een jonge fee;
 Zij bloost gelijk een morgenwolk
 En lacht gelijk de lieve zee;
 Haar taal is louter melodie,
 Haar oog, geloof en zonneshijn;
 Haar hart heeft plaats voor heel haar volk,
 Voor arm en rijk, voor groot en klein.
 Des luide de avondbee in ieder huisgezin :
 « O God! Stort zegen op ons lieve koningin! »

Zij rijdt de straten op en af,
 Gezeten in een gouden koets;
 Zij wil de verste dorpen zien
 En gichelt mede in pret en poets.
 De geestdrift kent geen palen meer,
 Verschijnt zij in boerinnetooi;
 Hoe vlamt haar slaap van 't Zeeuwsche goud!
 Wat staat de Friesche kant haar mooi!
 Des luide de avondbee in ieder huisgezin :
 « O God! Stort zegen op ons lieve koningin! »

Met zaagmeel wordt de straat bevloerd,
 De stadsjeugd spant haar paarden uit;
 De laatste tulp moet afgeknipt.
 De zwaarste klokken stukgeluid.
 Maar smacht de koningin naar rust,
 Plots dooft het licht op kaai en sloep,
 En met zijn schoenen in de hand
 Sluipt ieder zwijgend naar zijn stoep!
 Des luide de avondbee in ieder huisgezin :
 « O God! Stort zegen op ons lieve koningin! »

En eindelijk murmelt in de wieg,
 Hoe zoet! een kleine kindermond.
 Bekrachtigd wordt het oude akkoord,
 Dat volk en vorstenhuis verbond.
 Met welke ontroering plots het sein
 Door Hollands trouwe gouwen vloog!
 Het tilde een vlag op ieder dak!
 Het wekte een traan in ieder oog!
 Des danke de avondbee in ieder huisgezin :
 « God stortte zegen op ons lieve koningin! »

*Zingt onder 't werk een vroolijk lied,
 Geen baas of knecht, die 't u verbiedt.*

VAN 'T MASEURKEN.

HERMAN BROECKAERT.

Daar stak, op nen morgend, een jong maseurken
 Zijn kapke door een spleetje van 't kloosterdeurken;
 Cantemus Dominum!
 Die wangjes, ze waren zoo bleek, zoo bleek,
 En 't draaide zijn hoofdje en het keek, het keek
 Naar alle kanten om...
 Cantemus Dominum!

En ginder, ei zie! aan de kerk, bezijden,
 Daar zag het er een huwelijkskoetske rijden.
 Cantemus Dominum!
 Hoe glimmend dat bruidjen in 't wit, helwit!
 Hoe pronkend in 't zwart-gelijk-git, daar zit
 De fiere bruidegom!
 Cantemus Dominum!

En verder daar stak het zijn kapke door 't deurken,
 En 't stond op zijn teentjes, het bleek maseurken;
 Cantemus Dominum!
 « Hoe zoet is de tucht – kloeg het, aangedaan –
 « In 't klooster van Sinten Arjaan, Arjaan! »
 « O zalig heiligdom!
 Cantemus Dominum!

Toen heeft het zijn hoofdeken ingetrokken,
 Om rappekes het deurke weer toe te snokken
 Cantemus Dominum!
 Het kropte in zijn keelke van grooten nood
 En 't krijschte zijn oogen zoo rood, zoo rood!
 Ach! bleeke kloosterblom!
 Cantemus Dominum!

Maseurken : nonneken, begijntje.

Cantemus Dominum : laat ons den Heer bezingen.

Snokken : rukken.

HET LIED VAN DEN LANDMAN.

THEODOOR SEVENS.

Wij drijven den ploeg door het land
 En zaaien dan graan op de voren;
 En werkend met nijvere hand,
 Zoo winnen wij weelderig koren.
 En gaan wij den akker eens rond,
 Zoo welt ons een lied uit het hart :
 O Vlaandren, gezegende grond,
 Gij hoedt ons voor kommer en smart!

Wij drijven den ploeg door het veld
 En zaaien dan graan op de voren;
 Wij zijn niet bevreesd voor geweld,
 Geen rossen vertrappen ons koren,
 En zien wij den oogst in het rond,
 Zoo vloeit ons één lied uit het hart :
 O Vlaandren, gezegende grond,
 Gij hoedt ons voor kommer en smart!

Wij bergen den oogst in de schuur
 En duchten geen wintersche dagen;
 Dan schuiven wij dicht bij het vuur,
 En lachen met buien en vlagen.
 En slaan wij den blik in het rond,
 Zoo welt ons één lied uit het hart :
 O Vlaandren, gezegende grond,
 Gij hoedt ons voor kommer en smart!

*Wil geen te hoogen toon aanslaan,
 Daar 't U dan zelden goed zal gaan.*

KERELSLIED.

MARTEN HOSTE.

Wie Kerelsbloed in de adren heeft,
 Verheffe stout zijn lied;
 Het lied, waarvoor de Zuiderling
 Nog beeft en siddrend vliedt :
 Vliegt de Blauwvoet? Storm op zee!
 Vliegt de Blauwvoet? Druk en wee!
 Wie Kerelsbloed in de adren heeft,
 Verheffe stout zijn lied!

Wie Kerelsbloed in de adren heeft,
 Beminne vrij zijn taal,
 En zette fier den ijzren hiel
 Op vreemden tooi en praal!
 « Weg wat Walsch is! » Dreun' zijn kreet,
 Weg wat valsch is, plicht vergeet!
 Wie Kerelsbloed in de adren heeft,
 Beminne vrij zijn taal!

Wie Kerelsbloed in de adren heeft,
 Ontrolle fier de vlag,
 Die wuifde op 't roemrijk Groeningveld
 Den elfden Julidag
 Nogmaals dreune in 't krijgschgeschreeuw
 De oude strijdkreet : « Vlaanderen den Leeuw »
 Wie Kerelsbloed in de adren heeft,
 Ontrolle fier de vlag!

Blauwvoet : valk, zinspeling op het wachtwoord
 « vliegt de Blauwvoet? — Storm op zee! » dat
 voorkomt in De Kerels van Vlaanderen (H. Con-
 science).

Walsch : Gallisch, Franschgezind.

Groeningveld : bij Kortrijk, waar de Slag der Gulden
 Sporen geleverd werd (11 Juli 1302).

HET KINDJE.

AUGUST VAN CAUWELAERT.

Het woei een wabberwindeke
 uit 't land van over zee,
 en 't kwam een teere kindeke
 gedreven naar de ree;
 't en had noch hoedje of schoentjes aan,
 't en kon niet op zijn voetjes staan,
 Dat teere kindeke!

Het gleed voorbij het klippeke
 en 't bootje raakte land;
 en 't staarden naar het schippeke
 Twee menschen op het strand;
 - « Zie man... ons kindje, daar - en 't lacht,
 « ons kind zoo lang, zoo bang verwacht,
 « ons eerste kindeke! »

En vader nam 't uit 't schuiteke,
 en 't spartelde als een puid,
 en kustte op 't snoezig snuiteke
 zijn vreugde en angsten uit.
 - « Mijn lammeke, mijn hart, mijn bloed,
 « dat me van weelde weenen doet,
 « mijn blijde kindeke! »

Hij lei 't in moeders handekes,
 die 't zoende, zotgezind,
 en bond als zijden bandekes
 haar armen om haar kind.
 - « Mijn kind, hoe meer ik voor u leed,
 « hoe meer ge me u beminnen deelt,
 « Mijn liefste kindeke! »

Wabberwindeke : lispelwindje.
Puid : kikvorsch.

TINEKEN VAN HEULE.

RENÉ DE CLERCQ.

Tineken van Heule, ons maartje,
 Kan werken gelijk een paardje,
 Kan melken, kan mesten,
 Kan schuren gelijk de besten.
 Tineken van Heule, ons maartje,
 Staat hoog in de gunst van mijn vaartje,
 En als moederken haar prijst,
 Dat mijn zuster er om krijscht,
 Dan lach ik een beetje in mijn baardje!
 Liever dan een visch die in een goudzee zwemt,
 Liever dan een vogel die geen sparen kent,
 Liever dan een freule,
 Tineken van Heule,
 Tineken, ons maartjen in zijn hemd!

Tineken heeft geld noch goedje,
 Noch landeke, noch pandeke, noch koetje,
 Noch huisje, noch kruisje,
 Noch een lappeke voor mijn buisje.
 Tineken heeft geld noch goedje,
 Maar een hemel is haar lachen en haar
 Als zij trippelt naar de bron, [groetje,
 Met haar emmer in de zon,
 En haar klompken vast aan haar voetje :
 Liever enz.

Tineken van Heule, mijn minneken,
 Op u staat mijn zoetste zinneken,
 U lust ik, u kus ik.
 Op uw harteke bouw en rust ik.
 Tineken van Heule, mijn minneken,
 Mijn poezelig dubbel kinneken,
 Leg uw handeke in de mijn
 En een bruiloft zal het zijn
 Van een boer en een schoon boerinneken
 Liever enz.

Maartje : meid.

Tiende reeks

Studentenliederen

HET ZIJN GEEN JONGENS.

RENÉ DE CLERCQ

Het zijn geen jongens, de studenten :
 Hun kleurig petje zit hun puik,
 Hun baardje krolt, hun haar hangt sluijk,
 Een kleine bierton is hun buik.
 Het zijn geen jongens, de studenten,
 Maar heele venten!

Het zijn geen jongens, de studenten;
 En rooken ze uit hun lange pijp,
 Met een gezicht van vogelgrijp,
 De groene zelve zijn al rijp!
 Het zijn geen jongens, de studenten,
 Maar heele venten!

Het zijn geen jongens, de studenten :
 Zoo was het gister, zoo vandaag,
 Een goede mond, een goede maag,
 Eten en drinken doen ze graag!
 Het zijn geen jongens, de studenten,
 Maar heele venten!

Het zijn geen jongens, de studenten,
 Geen codex stoort hun republiek,
 Geen hygiëna maakt hen ziek,
 Geen wijsheid kort hun geesteswiek!
 Het zijn geen jongens, de studenten,
 Maar heele venten!

Het zijn geen jongens, de studenten :
 Ze zijn zoo week, ze zijn zoo warm;
 Neem geen soldaat, neem geen gendarm,
 Neem, meisje, een onzer bij den arm!
 Het zijn geen jongens, de studenten,
 Maar heele venten!

DE GILDE VIERT.

RENÉ DE CLERCQ

De gilde viert, de gilde juicht :
 Wat zit gij daar en blokt en buigt
 Nog over uwe boeken?
 De wijsheid ligt maar in de kan;
 Die ze elders zoeken wil, die kan,
 Doch laat hem, laat hem zoeken.

Refrein :

Het beste biertje lust hem niet,
 Het liefste liedje sust hem niet,
 Het mooiste meisje kust hem niet,
 Hoog het glas! Hoog het hart! Hoog het lied!

De beker ruischt, de beker schuimt!
 Sa, makkers, frisch en opgeruimd
 Het glas aan uwe lippen!
 Die op zijn kamer koekeloert,
 En geestversnippend dwaasheên snoert,
 Drink' water als de kippen!

Refrein.

Het pijpke dampt in monkelmond
 En spreidt wellustig in het rond
 Studentikoze geuren!
 Die steeds aan perkamenten kluift
 En perkamenten reuken snuift,
 Krijgt perkamenten kleuren!

Refrein.

De gilde juicht, de gilde viert!
 Hoerra! de pet omhoog gezwierd
 En nog eens hard geklonken!
 De blokker ligt reeds log en loom,
 Geweld door naren blokkersdroom,
 Met drooge keel te ronken!

Refrein.

Krolt: Krult
Vogelgrijp: vogelverschrikker.

TESTAMENT VAN EEN STUDENT.

RADMAN.

In het diepste mijner schoven,
 Vond ik laatst het testament,
 Van een jongen, die te Loven
 Lange jaren bleef student :
 Gij die hier na mij zult leven,
 — klonk het — 'k heb op dit papier,
 U mijn laatsten wil geschreven
 Vóór mijn laatste pinte bier.

Refrein :

Maak lawijd gelijk de donder!
 Leuven ruste nooit in vrêe!
 Keer ze daaglijks 't bovenste onder,
 De oude Peetermannenstêe!

'k laat u op mijn oude kamer,
 Neen, te Leuven, zegt men « kot »,
 Eenen stok gelijk 'nen hamer,
 Hier en daar van 't vallen bot.
 Hij en heeft in geen gevaren
 'Ooit zijns meesters hand verraân;
 Mocht hij u ook lange jaren
 Kloek en trouw ter zijde staan.

Refrein.

't Laat u nog hetgeen me op aarde,
 't Kostbaarste en het liefste was,
 Mijne muts die 't al vervaarde
 En mijn vreugdig pinteglas.
 Trek die muts u over de ooren,
 Draai uw knevels in den wind;
 En gaat u in 't bier versmooren,
 Bier uit mijne dekselpint!

Refrein.

Zoo geraakt ge aan de oude dagen
 Zonder eenen enklen traan;
 En vangt dan de wijze al klagen
 Bij U jeremiaden aan;
 Als hij spreekt van brassig leven,
 Of van schoonen tijd verspeeld,
 Antwoordt : 'k ben er lang gebleven,
 Maar ik heb me er nooit verveeld!

Refrein.

Bij het zingen komt het vooral aan op het " hoe "

Schoven : laden eener kast.

Loven : Leuven.

Lawijd : gerucht.

Peetermannenstee : de stad Leuven waar het vermaarde bier « Peeterman » wordt gebrouwen.

Muts : pet.

DE FIJNPROEVERS.

LAMBRECHT LAMBRECHTS

Wij hooren graag een praatje,
 Als 't niet te nuchter is;
 We onthalen graag een liedje,
 Als 't fijn is, op een bis.

Refrein :

Studenten moeten proeven,
 Aan elken disch, aan elken wijn
 Studenten moeten proevers zijn!

Wij lezen graag een versje
 Als 't levensvreugde kweekt;
 Wij koopen soms een boekje,
 Als 't van de meisjes spreekt!

Refrein.

Wij leeren graag een lesje,
 Als 't niet te lastig valt;
 Wij blokken soms een poosje,
 Maar denken spoedig : Halt!

Refrein.

Wij slapen graag een uurtje,
 En slapen dikwijls niet,
 Wat kan een buis ons deren,
 Als 't niet te vaak geschiedt!

Refrein.

Zingende menschen, gelukkige menschen !

SCHACHTENLIEFDE.

WALKER.

Uit *Ons Leven*.

't Was toen het jaar te Meie ging
 Met lentezonnegloed,
 Een vlugge schacht te vrijen ging
 Al met een meideke zoet.
 Hij zong haar 't stille liefdelied,
 Het harte gansch bewogen;
 Zij hoorde 't maar geloofde 't niet
 Toch loeg ze uit bei haar oogen,
 Dat meideke zoet!

En als het jaar nu Juli werd,
 De zon spooog vlam en vuur;
 Toen was 't de schacht zoo bang aan 't hert:
 Professors zien zoo zuur!
 Toch kroop hij door de naaldenspleet
 En liep zijn liefje vinnen;
 Zij miek hem dan 'n duren eed
 « Ik zal u altijd minnen! »
 Dat meideke zoet!

En als het jaar te Juni kwam.
 Dan was 't een droeve tijd:
 De schacht die blokt zich stijf en stram,
 En raakte 't meisje kwijt.
 Hij droomde dag en nacht van haar
 En schreef haar menig briefje;
 Zij lachte erom, doch troostte maar
 Als een goedzielig liefje,
 Dat meideke zoet!

Het najaar bracht October mee
 En ook den studietijd,
 Hij spoedde zich naar Leuvenstee,
 En zocht zijn lieve meid.
 Maar laas! hij vond ze niet alleen,
 Hij kon 't schier niet gelooven!
 Zij was getrouwd 'nen tijd geleên
 Spijts al haar duur beloven.
 Die meidekes zoet!

En die dit liedeken eerst bedacht
 En 't dichtte in rijmekes zoet,
 Hij was weleer een vlugge schacht,
 En vrijde een meideke zoet.
 Hij mind' haar en zij gaf haar woord,
 Och! Meisjeswoorden vliegen!
 Gij, vrienden die dit liedeken hoort,
 Ziet, dat ze u niet bedriegen,
 Die meidekes zoet!

Het lied veropenbaart geheel het leven van het volk.

(SNELLAERT.)

Schacht : pas aangekomen student.
Naaldenspleet ; oog der naald.
Vinnen : vinden.
Miek : maakte.

CHAMPAGNE.

AUGUST CUPPENS.

We zijn er door! het droef geblok
 Is uit voor maand en dagen!
 Alla! Gezellen, nu op schok
 En rijkelijk ons kragen
 Besproeid met gouden vreugdewijn,
 De « kieremiëre » moet het zijn,
 Champagne!

Marieke, breng een half dozijn
 Van zilverhalskens boven!
 We gaan den franschen perelwijn
 Met vlaamsche kelen loven
 En doopen in het edel vocht
 Het ezelsvel zoo duur gekocht!
 Champagne!

Het gaat pof-pof, alhier, aldaar,
 De nectar is aan 't stroomen,
 Hij ziet zoo blond als 't zonnehaar
 Van 't liefken onzer droomen;
 Hij pinkelt zoo haar oogskens doen
 En smaakt zoo lekker als haar zoen!
 Champagne!

Zoo licht, zoo luchtig als een pluim
 Zijn jonge meiskesherten;
 Zoo vluchtig als champagneschuim
 Zijn onze minnesmerten;
 Studentenminne, meiskestrouw,
 Ze bruischen fel, vervliegen gauw!
 Champagne!

Kragen : meervoud van kraag of halskraag.

» *Kieremiëre* « het beste, nec plus ultra.

Zilverhalskens : champagnefleschen.

Ezelsvel : perkament, diploma.

Elfde reeks

HET LIED DER VLAAMSCHER HOOGESCHOOL VAN 'T SCHOONE WIEDSTERKE.

LAMBRECHT LAMBRECHTS.

Hunker niet langer naar gunsten meer!
Zijt gij de knecht, een ander de Heer?
Dappere deugden hebt gij geërfd:
Zeg wat gij durft en wat gij derft!

Refrein:

Mannen van Vlaandren, schept zangen vol
[nieuwe vreugd:
Zonnige droomen bezielen de nieuwe jeugd.
Zij vlecht ons wachtend land een gouden
[Aureool!
Leve de Gentsche Vlaamsche Hoogeschool!

Edele ridders van 't heilige recht,
Heerlijk ryzend in 't roode gevecht,
Dij uwe trits tot een machtige schaar,
Hou ende trou in 't wassend gevaar.

Bant gij uw taal naar keuken noch stal,
Klinkt zij in school en kloosterhal,
Heerscht zij in hut en heerenwoon,
Vriend en vreemd zal tuigen: Hoe schoon!

Wenscht gij een eind aan 't malle geschil,
Vlaming, donder een machtig: Ik wil!
Eischt gij: Het lichtet overal!
Eisch het met woord en daad: Het zal!

HERMAN BROECKAERT.

Daar lag een wiedsterken op het land,
Leve de jolige Lente!
Het pluysde de kruidekens, rap van hand,
Leve de leutige Mei!
Zijn kapke en zijn kaaksens vlamden rood,
Het windeke woei de beentjes bloot...
Leve de Lente
In de Mei!

Elkeen die 't wiedsterke bezig zag,
Leve de jolige Lente!
Die riep uit de verte: « goeien dag »
Leve de leutige Mei!
En 't lachelde, 't lachte 't meidje dan,
Op Jan en op Pier, op alleman...
Leve de Lente!
In de Mei!

Maar stapte er 't pachterke langs het stuk,
Leve de jolige Lente!
Het wiedsterke kreeg het, o! zoo druk,
Leve de leutige Mei!
Zijn hoofdeken neeg al meer en meer,
Zijn vingerkes misten keer op keer...
Leve de Lente
In de Mei!

En als het pachterke verder was,
Leve de jolige Lente!
Dan rees er het hoofdeke uit 't vlasgewas,
Leve de leutige Mei!
Het volgde zijn stappen langs 't gulden zand...
Het was er de schoonste vent van 't land!

Wiedsterke: Een meisje dat aan 't wieden is, het onkruid aan 't uittrekken.

Pluysde de kruidekens: uitpiuizen, uitzoeken.

JAN EN ANNEMIE.

RENÉ DE CLERCQ.

Toen Jan, nog jong, een meisje nam,
 Hoe flink was Annemie!
 Een zonnebloem, een zoete lam,
 Een klare, bruine bie!
 't Was in den oogst, bij werk en lust.
 Jochei! Daar werd gedanst, gekust.
 Maar 't schoonste paar
 Met donker haar
 Was Jan en Annemie.

En toen die daar ter kerke kwam,
 Geen mensch en vroeg met wie.
 Zijn haar had van den hoornen kam,
 Want preusch was Annemie.
 Haar kleedje van gebloemd katoen,
 Daar zou ze zeven jaar mee doen.
 En : Leef de bruid!
 Kaarsrecht vooruit,
 Trok Jan met Annemie.

Dan Jan de man kreeg woord noch schram,
 Maar kindren, twee en drie.
 Hoe makkelijk leert ge uw tortels tam,
 Duivinnekens als die!
 « Geen hand meer om voor drank en spel,
 Mijn huis, mijn hemel wordt geen hel!
 Dus koning in
 Zijn arm gezin
 Stond Jan voor Annemie.

En als er dan een vierde kwam
 Bij Jan en Annemie,
 Het kreeg het ook zijn boterham,
 Zijn plaats op schoot en knie.
 Zij groeiden groot, zij werden vlug,
 Zij vlogen weg en nooit terug,
 En huns getween
 Voor goed alleen
 Zijn Jan en Annemie.

En hij blijft struisch en zij wordt stram
 En « Vrouwken », zegt hij, « zie,
 « Al waart ge aan beide beenen lam,
 Gij bleeft mijn Annemie. »
 Hun brokje brood, hun schamel huis,
 En op hun graf hun eerste kruis,
 Eén liefde, één lot
 Dat late God
 Aan Jan en Annemie!

GRIETJE.

Naar het Zuid-Afrikaansch
van P. J. H. te Groenberg,
door L. Lambrechts

Griet, mijn schat,
Zeg, weet je wat?
De malle praatjes gaan :
Ze zeggen dat wij na een maand
Voor 't outer zullen staan.
Ik weet niet wat je plan mag zijn,
Maar 't mijne, Griet, is klaar.
Spreek jij een enkel vriendlijk woord,
Wij trouwen met elkaar.

Refrein.

Grietje, mijn aardig Grietje,
Ik heb je toch zoo lief!
Wil luistren naar mijn liedje,
Mijn poezel Grietje, mijn hartedief!
Meimaand, nietwaar, is vrijmaand,
Je vader hoor' mij dra.
Aan mijn zij door 't leven gaan,
Mijn schatje, staat je dat niet aan?
Toe, zeg nu eindelijk : Ja!

Griet, mijn schat,
Zeg, weet je wat?
Dat ik een hoeve bouw
En mooie meubels heb besteld :
't Wacht alles net op jou.
Eén ding ontbreekt en anders niets :
Wordt nu mijn zoete vrouw.
Ik draag je op mijn armen rond
En weer den minsten rouw.

Griet, mijn schat,
Zeg, weet je wat?
Het volk nog verder praat?
Je hebt een schat van honderd pond,
Die op de spaarbank staat.
Zij zeggen : « Enkel voor dat geld
Loopt hij zijn Grietje na! »
Doch was 't maar negen en negentig pond,
Ik smeekte nog : Zeg ja!

*Klaag nimmer om een klein verdriet :
Vergeet het in een lied, een leutig lied.*

(L. LAMBRECHTS.)

BRIEF UIT FRANKRIJK.

THEO BRAKELS.

Mijn vrouwke lief, ik laat u weten,
 Van mijn gezondheid nu den staat;
 Als dat het op zijn Vlaamsch hier gaat :
 Veel werken maar en weinig eten.
 Maar of ik at of was op loop,
 Of koren pikte of wiede of schelfde,
 'k Dacht steedt aan U en ik verhoop
 Van U hetzelfde.

Wij zijn hier vele vlaamsche gasten,
 Tien uren verder dan Parijs;
 Ons werk verdient een goeden prijs
 Want zonder ons zou Frankrijk vasten.
 En vasten geeft een flauwen kop,
 Wij doen dat 's winters, niet uit boete,
 Maar, als het laatste geld is op,
 Omdat wij moeten.

Maar och! Waarom daarover klagen,
 Want pertig toch als vlinderkes,
 Zijn onze zeven kinderkes
 Met kleine mondjes, groote magen.
 En is er soms wat brood te kort
 En zinkt de moed tot in de schoenen,
 Wij krijgen toch, als 't avond wordt,
 Elk zeven zoenen.

Doe naar de school ons bloeikes stappen,
 Want 'k ondervind, het is een troost,
 Als men van ver, aan vrouw en kroost,
 Zijn hart met letters kan doen klappen,
 En staat de wijsheid in een boek,
 Zij zullen daar hun plicht beschouwen,
 En nauwelijks uit de eerste broek,
 Niet loopen trouwen.

Hier spreekt men van de kerk te sluiten;
 Och, vrouwke, 't waar een droevig lot,
 Te leven zonder hoop op God
 Voor menschen zonder goed of duiten.
 Maar onze ploegbaas, kleine Fons,
 Zei: Heeft God hier de deur gekregen,
 Te liever komt hij ginds bij ons,
 Met zijnen zegen.

Zoo zit ons volk bij avondstonden
 Te praten aan de hoevepoort,
 Terwijl men Fielkes trekzak hoort,
 En wordt wat brood en spek verslonden.
 Dan de een na de ander zoekt zijn kooi,
 Geen pluimbed, hoor, maar zoo genomen,
 Men kan in stallen op wat strooi
 Van huis toch droomen!

'k Zal ook niet lang uit 't nestje blijven;
 't Wordt donker en ik ben zoo moe,
 Dat schier mijn oogen vallen toe
 Wijl in de schuur ik zit te schrijven.
 Zoo, vrouwke, 'k heb u allen lief,
 Ik werp een kus U uit de verte,
 Tot wederziens, ik sluit mijn brief,
 Maar niet mijn herte.

Beheersche 't lied de werkzaamheid uws levens!

(RODENBACH.)

DE DAHLIA.

LAMBRECHT LAMBRECHTS

Gij zijt, gij, even twintig,
 Daarbij, een, halve heer;
 Ik ben, ik, maar, een boertje
 En al zoo, jong niet, meer.
 Gij noemt uw lief een bloempje,
 Een roosje, ik weet het, ja.
 Voor mij bloeit langs den Demer
 Een frissche dahlia.

Wanneer de kermis daar is,
 Met vlaai en kriekenbier,
 Dan, gaan wij, met, ons meisjes
 Gekoppeld op den zwier;
 Voorop gij beiden, netjes,
 Wij traagjes, achterna;
 Gij met uw geurig roosje,
 Ik met mijn dahlia.

En wordt het eindelijk zomer
 En is de vasten uit.
 Dan bindt ons de oude paster
 Tot bruidegom en bruid,
 Gij voert uw blozend roosje,
 Naar Brussel of naar Spa;
 Ik leid naar Scherpenheuvel
 Mijn dikke dahlia.

Demer : Rivier in Limburg.

Vlaai : vlade, rijst- of appeltaart.

Kriekenbier : bier, getrokken op krieken of kersen.

Paster : pastoor, zielenherder.

Scherpenheuvel : Bedevaartplaats in Brabant.

Twaalfde reeks

WIJ WILLEN!

LAMBRECHT LAMBRECHTS.

De Vlaming heeft geen hoogeschool,
De Vlaming, hij alléén op aard,
Hij alléén!
Maar sprak hij onvervaard: «Ik wil er een!
Ik wil! Verstaat ge mij? Ik wil!»
De Vlaming had een hoogeschool!

De Vlaming heeft geen Vlaamsch bestuur,
De Vlaming, hij alléén op aard,
Hij alléén!
Maar sprak hij onvervaard: «Ik wil er een!
Ik wil! Verstaat ge mij? Ik wil!»
De Vlaming had een Vlaamsch bestuur!

Hij is niet meester in zijn land,
De Vlaming, hij alléén op aard,
Hij alléén!
Maar sprak hij onvervaard: «Ik wil het zijn!
Ik wil! Verstaat ge mij? Ik wil!»
Hij was de meester in zijn land!

ZENDELINGSBEDE

WILLEM VAN HAM.

Eénen heb ik mij verkoren,
Eénen heb ik trouw gezworen.
Eénen die mijn hart beviel
Heb ik lief in zin en ziel:
Jesus!

Hoort, zijn stem vol liefdesmerte
Roept en lokt mij uit de verte:
Heer, ik heb uw stem gehoord:
Mij geschiede naar uw woord,
Jesus!

'k Wil uw kruise zonder klagen
Langs uw bloedig voetspoor dragen.
Lijden, sterven, zooals Gij,
Onbekend, doch aan uw zij,
Jesus!

'k Wil van moederwonne weenen,
Zoo ik van de zwarte kleenen,
Uwe kindren, ééns maar, ach,
Eens uw Name hooren mag,
Jesus!

*Het zingen op een feestgetij
Brengt leven in de brouwerij.*

VRIJERSLIEDJE !

HERMAN BROECKAERT.

Als 't zomert, dan moet ik te lande zijn,
 In 't groen van de Vlaandersche velden!
 Daar wacht mij het « minnelic maechdelijn »
 Het meideke van de Schelde.
 Als 't zomert en alle de veugelkes vrijen,
 Als 't zomert overal,
 Ik laat u, mijn paterke, bid uw getijen,
 Wij moeten vrijen,
 Het vrijt overal!

Als 't zomert, dan leeft het zoo wel mijn hert,
 Het zwelt en het zwenkt in genuchten,
 Terwijl haar klein voetje op de bloempjes terdt..
 Haar lippekens verzuchten...

Als 't zomert en alle de veugelkes vrijen,
 Als 't zomert overal,
 Ik laat er den blokker zijn boeken verblijen,
 Wij moeten vrijen,
 Het vrijt overal!

Als 't zomert, nog is me de dag te kort
 Om alles, om 't al te vertellen;
 Ons hertje geraakt er niet uitgestort,
 Lijk bronnekes, staag aan 't wellen.
 Als 't zomert en alle de veugelkes vrijen
 Als 't zomert overal,
 Ik laat er den rijaard zijn kelders gedijen,
 Wij moeten vrijen,
 Het vrijt overal!

Als 't zomert, dan voel ik een weelde op aard,
 Een jonste lijk 't groen in den velde,
 Een lust lijk het blauw waar mijn oog in staart
 Naast 't meideke van de Schelde!
 Als 't zomert en alle de veugelkes vrijen
 Als 't zomert overal,
 Ik laat er de oijongmans, de domme, betijen,
 Wij moeten vrijen,
 Het vrijt overal!

DE OOIEVAAR.

HENDRIK MUYLDERMANS.

Ze zitten saam bij 't wiegskén,
 Gevoërd met blauw satijn,
 Zijn blikken in haar blikken,
 Haar handjes in de zijn.
 Ze spreken reeds vol liefde
 Van 't kindje frisch en zacht,
 Bij d'ooievaar besproken
 En dagelijks verwacht.

Het zal, zegt het vrouwken, met lachend gezicht,
 Een jongentje wezen, het aardige wicht;
 Als vader zal 't heeten, het kindeken zoet,
 Als hij zal 't eens wezen én neerstig én goed.

Daarbuiten klinkt het blijde,
 't Geroep van d'ooievaar :
 « De winter is verdwenen
 De lieve lente is daar! »
 En binnen zoent de man nu
 Zijn vrouwken op den mond
 En zegt : « Geliefde, luister,
 Wat de ooievaar verkondt :

Een meisje zal 't wezen, en 't kindeken fijn
 Zal, evenals moeder, een rozeken zijn.
 Lijk moeder zal 't heeten, en 't wordt eene vrouw,
 Als zij zoo gedienschtig, zoo minzaam en trouw! »

Had de ooievaar geluisterd
 Daarbuiten bij de woon?
 Hij lei dien nacht in 't wiegskén
 Een dochter en een zoon.
 Zoo gaf de fijne vogel
 Aan man en vrouw hun zin,
 En vloog dan lachend weder
 De hooge wolken in.

De kinderens kregen van de ouders den naam,
 Ze groeiden en speelden gezellig te zaam;
 En de ooievaar kwam wel in 't huizeken weer,
 Maar lei in het wiegskén geen tweelingen meer.

VAN JAN DEN MOSSELMAN.

HERMAN BROECKAERT.

Ja, zei Jan de mosselman,
 Trouwen is 'n plan, zei de man,
 Hadde ik maar 'n huis!

Zei Jan.

Bachten de bosselkes staat 'n kluis.
 Dààr, zei de paster, g'hebt 'n huis!

Jan, mijne man,
 Wat zegt ge ervan?
 Dank! zei Jan.

Ja, zei Jan de mosselman,
 Trouwen is 'n plan, zei de man,
 Hadde ik maar 'n wijf!

Zei Jan.

Wanne de weef, maar tien keers vijf,
 Dààr, zei de paster, g'hebt 'n wijf!

Jan, mijne man,
 Wat zegt ge ervan?
 Dank! zei Jan.

Ja, zei Jan de mosselman,
 Trouwen is 'n plan, zei de man,
 Hadde ik nu maar... lust!

Zei Jan.

'k Drinkte te geren mijn pint in rust!
 Dank, menheer paster, 'k heb geen lust!

Jan, mijne man
 Blijft jonkman dan?
 Ja! zei Jan.

Bachten : achter,
Paster : pastoor, zielenherder.
Wanne : verkorting van Johanna.
Weef : weduwe.
Tien keers : tien maal.
Geren : graag.

KLOMPENLIEDEKE.

RENÉ DE CLERCQ.

Kap ik mijn wilgen blokjes,
 Parenwijs uit den boom,
 'k Zie ze onder broeks of rokjes,
 Haperend aan den zoom.
 Klompen aan den voet,
 Klompen aan den voet,
 Staat onze guitjes goed!

Glad om er in te slieren;
 Licht om er mee te gaan;
 Hol om er in te tieren;
 Hard om er mee te slaan!
 Klompen aan den voet,
 Klompen aan den voet,
 Staat onze guitjes goed!

Lijken ze plomp en pover,
 Leerzekens gaan niet voor.
 Aan! En de stoppels over!
 Uit! En de beken door!
 Klompen aan den voet,
 Klompen aan den voet,
 Staat onze guitjes goed!

Bakt u de vorst op 't water,
 Koeken van zijn fatsoen,
 Niets, om te glijden, gaat er
 Boven een houten schoen.
 Klompen aan den voet,
 Klompen aan den voet,
 Staat onze guitjes goed!

Kinderen van den buiten,
 Klompekens bruin van rook!
 Op! Als de leerken sluiten,
 Sluiten de klompkens ook;
 Klompen aan den voet,
 Klompen aan den voet,
 Staat onze guitjes goed!

Pover : arm, gemeen.

Dertiende reeks.

KALME RUST.

HENDRIK MUYLDERMANS.

De bloemekens nijgen
 Het kopken ter rust;
 De vogelkens zwijgen
 In sluimer gesust;
 Het windeken schommelt
 De bladerkens zacht
 En 't bronneken mommelt :
 « Slaapt lieven, 't wordt nacht! ».

De kinderkes vouwen
 De handekens teer
 En knielen, de trouwen,
 Voor 't beddeken neer;
 En moederken legt dan
 Hen onder en lacht,
 En zoent hen en zegt dan :
 « Slaapt lieven, 't wordt nacht! ».

En engelkens zweven
 Langs bloemen en blaân,
 En lonkende geven
 Ze er perelkens aan.
 Ze zoenen de kleinen
 In 't kamerken zacht
 En fluisteren, de reinen :
 « Wij houden de wacht! »

PASCHEN.

WILLEM GIJSSELS.

Paschen, Paschen,
 Hooggetij!
 't Leven van de banden vrij,
 Komt gestegen uit der eerde,
 Zoals Christus wederkeerde,
 Glanzend uit den stillen dood.
 Hallelujah! God is groot!

Paschen, Paschen,
 Hooggetij!
 Klokken klinken hemelblij.
 Zwegen hare bronzen tongen
 Tot het wonder was voldongen
 Thans verkonden zij den groet :
 Hallelujah! God is goed!

Paschen, Paschen,
 Hooggetij!
 't Juk des winters is voorbij.
 Onder nieuwe zonnezegen
 Plant het zaad, weldra gedegen,
 Hier op aard een paradijs.
 Hallelujah! God is wijs!

*Zingt iemand soms iets minder net,
 Dat Volkszang 'm op zijn nummer zet!*

'T LIEDJE VAN DEN BEIAARDIER.

HERMAN BROECKAERT.

Als 't vaantje wappert, beiaardier,
 En kermis is geboren,
 Dan wacht daarboven uw trouw klavier,
 Dan spoedt ge u, koene beiaardier
 En klautert naar den toren.
 Dan klinken uw klokjes over de stêe :
 « Lieve gebureman, kom-de gij mêe ? »
 Dan klinken uw klokjes luid en lang,
     Tingeling tingelang.
     Tingetinge-tang !

En is de blijdag, beiaardier,
 De Prinskensdag geboren,
 Dan zit ge weder voor uw klavier
 En laat uw deuntjes, vranc en fier,
 Uw schoonste deuntjes hooren.
 Dan klinken uw klokjes over de stêe,
 Voor onzen koning een vrome bée :
 « O Heere, behoed onzen vorst nog lang ! »
     Tingeling, tingelang,
     Tingetinge tang !

En is de Kerstnacht, beiaardier,
 De Grootsche Nacht geboren,
 Dan rolt een traan op uw trouw klavier,
 En wat ge deunt dan, beiaardier,
 Dat zal wel de Hemel hooren.
 Dan klinken uw klokjes over de stêe :
 « Menschen van goeden wil zij vrêe ! »
 Dan klinkt uit uw klokjes englenzang,
     Tingeling tingelang,
     Tingetinge tang !

Maar eens ook zult gij, beiaardier,
 Van op uw hoogen toren,
 Volkrachtig konden op uw klavier :
 Sa, taaie Vlaming, wees nu fier,
 Uw hoogdag is geboren !
 De Vlaming en is niet langer knecht :
 De Vlaming bekomt zijn volle recht !
 Dan deunen uw klokjes zegezang,
     Tingeling tingelang,
     Tingetinge tang.

*Zingt in uw huis, bij 't werk, op straat,
 Maar zoo, dat 't niemand tegenstaat.*

DE VOORSPELLING. (*)

LAMBRECHT LAMBRECHTS

Verkondig, koekoek in het hout,
 Na hoeveel jaar mijn broeder trouwt.
 Ik weet, gij zijt een toovenaar
 En elke roep beduidt : een jaar.
 Welaan, gij kent mijn broeder wel?
 Voorspel zijn lot, - ik tel.
 (de koekoek roept)
 Zoodus, mijn broeder trouwt na 't derde jaar...
 Het wachten val hem niet te zwaar!

Verkondig, koekoek in het hout,
 Na hoeveel jaar mijn zuster trouwt.
 Ik weet, gij zijt een toovenaar
 En elke roep beduidt : een jaar.
 Welaan gij kent mijn zuster wel?
 Voorspel haar lot, - ik tel.
 (de koekoek roept)
 Zoodus mijn zuster trouwt na 't eerste jaar...
 Ik wou dat ik mijn zuster waar!

Verkondig, koekoek in het hout,
 Wanneer ben ik, ik zelf getrouwd!
 Ik weet, gij zijt een toovenaar
 En elke roep beduidt : een jaar.
 Welaan, gij kent mijn trouwlust wel?
 Voorspel mijn lot, - ik tel.
 (de koekoek roept)
 Zoodus, gij stelt mij uit voor zeven jaar!...
 Dat mij... dat mij de Hemel spaar!

(*) Ontleend aan de Limburgsche folklore, die zegt dat de meitsjes, om te weten wanneer zij zullen trouwen, moeten luisteren hoe dikwijls de koekoek achtereen roept. Zooveel maal hij roept, zooveel jaar moeten zij wachten,

STANTJE EN WANTJE

HERMAN BROECKAERT

Stantje hield zijn Wantje staan,
 Stantje sprak zijn Wantjen aan,
 Onder de oude linde:
 «'t Vrijen duurt zoo lang reeds nu,
 Wantje, zeg, bevalt het u
 Trouwen, mijn beminde?»
 Schuchter sloeg zij de oogen neer,
 Maar ze neep zijn handen teer,
 « Ach, mijn Stantje,
 Ba ja! », zei Wantje.

Wantje werd dolgraag bemind,
 Wantje schonk hem kind op kind,
 Stantje, den beminde.
 Zeven kleuters, hand aan hand,
 Spelen in het mulle zand,
 Onder de oude linde;
 Dan kijkt Stantje Wantjen aan:
 «Is de koop daarmee gedaan,
 Ba?» zei Stantje,
 « Ba neen! » zei Wantje.

Stantje en Wantje zijn nu stram,
 Zitten samen aan den stam
 Van die oude linde.
 Deelen daar in zoeten vrêe
 't Spel van huns kindskinders mée,
 Al die teerbemide.
 Stantje grijpt haar handen toen,
 Drukt zijn Wantje in stilte een zoen,
 « Ach, mijn Stantje,
 « Mijn schat! » zegt Wantje.

HET MEISJE VAN DEN BUITEN

WILLEM GIJSSELS

Ziet ze door de straten gaan
 Met haar beste kleeren aan
 Die zoo flink de leest omsluiten;
 Met haar hoedje vol fatsoen
 Rood van rozen en pioen!
 't Is het meisje, 't is het meisje,
 't Is het meisje van den buiten!

Ja, ze wordt het wel gewaar,
 Dat er oogen hier en daar
 Vriendlijk kijken door de ruiten.
 't Mag wel zijn, is haar besluit,
 Want ze gaat er vast op uit,
 't Lieve meisje, 't lieve meisje,
 't Lieve meisje van den buiten!

Al de jongens van de stad
 Roepen gretig: Welke schat!
 Danig dat haar ooren tuiten.
 't Allenkant is 't één begeer,
 Elken stap een vrijer meer!
 't Is het meisje, 't is het meisje,
 't Is het meisje van den buiten!

Kermis, zegt ze, moet er zijn,
 Anders werd ik wel begijn,
 Maar ik laat de vleiërs fluiten.
 Als ik trouw op mijnen toer,
 't Zal niet zijn dan met een boer:
 'k Ben het meisje, 'k ben het meisje,
 'k Ben het meisje van den buiten!

Veertiende reeks.

KARLIJNTJE.

LAMBRECHT LAMBRECHTS.

Ze kwamen van Ter Bosch gereden
 Waar 't groote kermis was,
 De pachter en de pachteresse,
 Karlijntje, blond als vlas.
 De pachteresse zei bekommerd :
 – « Daar flikkert al een star! »
 Intusschen zat Karlijntje stil te droomen,
 Van achter op de kar.

Een knaap sprong uit het hooge koren
 En wipte naderbij,
 Het was een vlugge ronde kerel,
 Daar zat hij aan haar zij.
 De boer sprak van de kermisfeeste,
 Was leutig als een nar,
 Terwijl de handjes naar elkander tastten
 Van achter op de kar.

logge wolk kwam aangewenteld
 Zoo donker als een muur,
 Zij scheurde plidderpletsend open
 En spoog de lucht vol vuur.
 Het ging te vierklauw door de bosschen,
 Abeel voor bij en spar,
 Terwijl de lipjes naar elkander zochten
 Van achter op de kar.

De minnaar zei : « Adieu, Karlijntje »,
 En sprong weer op de baan.
 Karlijntje had in heel haar leven
 Geen mooier reis gedaan.
 Nog nooit gevoelde zij haar zinnen
 Zoo lekker in de war...
 Ik wensch u allen zulk een lekker tochtje
 Van achter op een kar.

PEETJES BRIEF (1).

LAMBRECHT LAMBRECHTS.

Mijn droomen volgen U, mijn jongen,
 Ver over 't verre watermeer.
 Goddank! mijn oogen bleven helder
 En zie, ik krabbel nog wat neer...
 Al dreigt de kou : « blijf bij uw kolen »,
 Uw peetje beeft niet als een riet,
 Mijn borst is nog een harde koffer...
 Ik sterf nog niet!

Wanneer in huis de vreugde schatert,
 Wanneer er droef gezwegen wordt,
 Wordt ook voor u een glas gedronken,
 Wordt ook voor U een traan gestort.
 Wij weten immers, beste kerel,
 Gij denkt in Congo ook aan ons,
 Gij ook bidt gaarne voor uw Peetje
 Een vaderons.

De fiere lessen niet vergeten
 Die ik U menigmalen gaf;
 Uw meetjen, zij, en ik, uw peetje,
 Het zal ons troosten in het graf,
 Pas op! uw plichten wel vervullen,
 Het geldt uw eer, uw vaderland;
 Ik hoop, gij zult nog eenmaal klimmen
 Tot kommandant.

En komt gij eindelijk, eindelijk weder
 Met drie vier kruisen op de borst,
 De bruine handen vol geschenken,
 Vraagt dan verlof aan uwen vorst;
 Snel toe, omhels, drinkt uit, kniel neder,
 Vertel ons waar en wie en hoe
 En sluit... en sluit uw dierbaar peetje
 Dan de oogen toe.

(1) Peetje : grootvader.

SPROOKJESWEELEDE.

LAMBRECHT LAMBRECHTS.

Zij zat te droomen in 't geurige gras,
 Dat ze op en top een prinsesje was.
 Ze ontwaakt. Ei, zeg, wie nadert daar?
 Een jeugdige man met goudblond haar.
 Zijn oogen zijn louter zonneschijn,
 Zou die de schoone prins al zijn?...
 Het sprookje begint...

Hij keerde weder elken dag.
 Zij duizelde als zij hem komen zag.
 Zij beefde gelijk een wilgenblad,
 Wanneer hij vleide: « Mijn engel, mijn schat! »
 Zij keek hem de woorden uit den mond:
 Als bloemen vielen zij op den grond...
 Het sprookje gaat voort...

Hoe spoedig vlamde de zomer voorbij!
 Zijn plaats bleef ledig aan haar zij.
 Zij ijld de heuvels op en neer,
 Zij smeekte en kermde: « o God, voer hem weer! »
 ... Toen zonk zij weenend voorover in 't gras,
 Begrijpend dat zij bedrogen was...
 Het sprookje is uit...

VLAANDERENS MAAGD.

HENDRIK MUYLDERMANS

Vaak rees zij uit der eeuwen nacht,
 Gelijk de zon uit 't neevlig duister,
 Met ongeëvenaarden luister,
 In 't gouden kleed van roem en macht.
 Een leeuw hield aan haar voet de wacht;
 En, schudde hij vergramd de manen,
 Dan bogen trotsche legervanen
 En vorsten beefden voor zijn kracht!

Men zag haar, 't is niet lang geléen,
 In schamel hulsel neergezonken,
 De handen lijdzaam vastgeklonken,
 Miskend, misprezen en vertréen.
 En schimmen doolden om haar heen
 En zuchtten: « Is dat zij, die de aarde
 Verbaasde met haar reuzenwaarde?
 Als 't zoo is, ween dan, Vlaandren, ween! »

Maar sedert rees zij op, verwoed;
 Haar boezem zwelt, haar oogen gloeien:
 Ze bijt en schudt de lage boeien
 En smakt ze neder vóór haar voet.
 Weer bruist in haar het vlaamsche bloed:
 Zij knielt niet meer voor vreemde snoodheid,
 Maar werkt zich op tot eigen grootheid
 Met Vlaamsche kracht en Vlaamschen moed!

De Vlaamsche Leeuw staat weder pal!
 Hij blikte den vijand fier in de oogen,
 Trots laffen list en nijdig pogen,
 Trots hoongelach en strijdgebrall!
 Daar waakt hij trouw op Vlaandrens wal
 En, wat ook spot en logen brouwen
 Om Vlaandrens Maagd weer neer te klauwen,
 Hardnekkig brult de leeuw: « 't En zal! »

VAN DEN WITTEN EZEL.

LAMBRECHT LAMBRECHTS.

Ik heb geen andren schat op aard
 Dan mijnen witten ezel;
 Maar is hij geen fortuintje waard,
 Mijn goeden witten ezel?
 Hij vergt zoo weinig voor zijn maag :
 Een rauwe distel langs de haag
 Voldoet mijn witten ezel.
 Toe, lieve meid, toe, spreek het uit,
 En wordt voor God mijn zoete bruid :
 Gij krijgt mijn witten ezel!

Ik voer u 's Zondags naar de mis
 Met mijnen witten ezel;
 Geen dorpken waar het kermis is,
 Of 't kent mijn witten ezel.
 Gij schuurt zijn koperplaten rein :
 Dan vlamt een dek van zonnenschijn
 Op onzen witten ezel.
 Toe, lieve meid, toe, spreek het uit,
 En wordt voor God mijn zoete bruid :
 Gij krijgt mijn witten ezel.

En voor ons kindren, wat een pret,
 Zoo'n mooien witten ezel!
 Zij worden op zijn rug gezet :
 Vooruit nu met den ezel!
 Ik zie ze al dansen hand aan hand
 En lachend tuimlen in het zand
 Rond onzen witten ezel.
 Dank, lieve meid, uw oog spreekt het uit :
 Gij wordt voor God mijn zoete bruid,
 Hier, neem mijn witten ezel

BROUWERSLIED

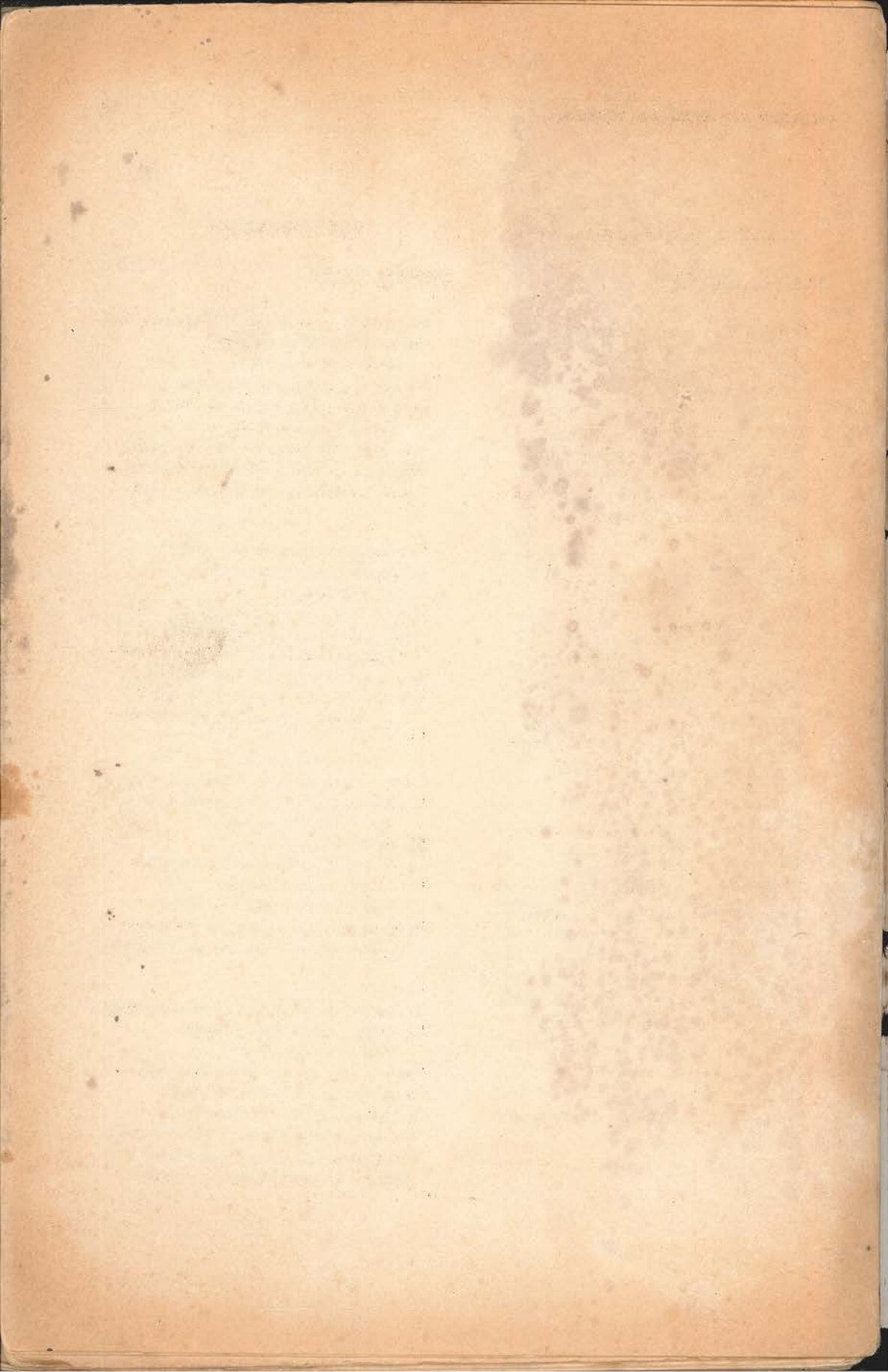
HERMAN BROECKAERT

Ei, spreekt ge mij van 't Vlaamsche land,
 De kerel die de krone spant,
 Dat is de brouwer!
 De milde lesscher van den dorst,
 Dien eert de Vlaming als een vorst,
 Den gullen brouwer!
 Wie hem niet mint, die haat de jeugd!
 Wie hem veracht, veracht de deugd!
 Leve de brouwer en leve de vreugd!

Zijn kelders mogen donker zijn,
 Ze bergen licht en zonnenschijn
 In volle tonnen!
 Ja, zoet is 't langs een lentelaan,
 Maar zoeter langs die reken gaan
 Van volle tonnen!
 Wie die niet mint die haat de jeugd!
 Wie die veracht, veracht de deugd!
 Leve de brouwer en leve de vreugd!

Geen koningskoets en streelt het oog,
 Lijk 's brouwers kar — dat prachtvertoog! —
 Vol vlaamsche bieren!
 En liever als lakeien, ja,
 Sla 'k simple knechts met kannen gâ
 Vol vlaamsche bieren!
 Wie die miskent, die haat de jeugd!
 Wie die veracht, veracht de deugd!
 Leve de brouwer en leve de vreugd!

Ei! spreekt ge mij van 't Vlaamsche land,
 De dokter die de krone spant,
 Dat is de brouwer!
 Zet rap een kanne aan uwen mond
 En al wat ziek is wordt gezond!
 Goed heil den brouwer!
 Wie hem niet mint, die haat de jeugd!
 Wie hem veracht, veracht de deugd!
 Leve de brouwer en leve de vreugd!

De liederen zijn verkrijgbaar bij alle gekende
muziekhandelaars.

Algemeen depot :

Van Lokerenstraat, 3 — Ledeberg-Gent

—

Prijs per reeks van zes liederen . . fr. **2,50**

Voor Nederland . . . . . fl. **1,25**

Algemeen depot voor Nederland en koloniën :

De Nieuwe Muziekhandel

5, Heiligenweg, Amsterdam

7